

Cine Este Dumnezeu?

© 2001, 2002 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*

Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din
Versiunea Nouă King James (© 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notată altfel.
Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autor: Bill Bradford. Scriitori contributory: Scott Ashley, Mike Bennett, Tom Robinson

Editorial Reviewers: John Bald, Robert Dick, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Graemme Marshall,
John Ross Schroeder, Mario Seiglie, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Lyle Welty.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat
de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association)

Introducere

„Una dintre întrebările fundamentale ale religiei Ebraice este, „Cine este Dumnezeu în realitate?”” – Helmer Ringgreen, Dicționarul Teologic al Vechiului Testament.

Cei mai mulți oameni au păreri lor proprii distincte despre o Ființă Supremă. Dar de unde vin toate aceste impresii? Multe sunt simple reflectări despre cum percep oamenii pe Dumnezeu. Ca o consecință cuvântul *Dumnezeu* a ajuns să înglobeze un spectru de semnificații, multe dintre ele străine Bibliei.

Cum se dezvăluie Creatorul pe Sine omului?

Modul principal este prin Cuvântul Său. Biblia este o carte despre Dumnezeu și relația Sa cu ființele omenești. Scripturile conțin o istorie lungă a dezvăluirii lui Dumnezeu pe Sine omului – dela Adam la Moise mai departe prin Apostoli la Biserica dela început.

Spre deosebire de multe dintre presupunerile omenești, Biblia transmite un tablou adevărat al lui Dumnezeu. Această carte remarcabilă dezvăluie cum este El, ce a făcut și ce așteptări are El dela noi. Ne spune de ce suntem noi aici și ne dezvăluie planul Său, prea puțin înțeles pentru creația Sa. Acest manual de cunoștințe de bază este diferit fundamental de orice altă sursă de informație. Este cu adevărat unic pentru că conține, în multe aspecte, însăși semnătura Atotputernicului.

Creatorul ne spune în Cuvântul Său: ...Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămânea în picioare...” (Isaia 46:9-10). El ne spune că El singur, nu numai că prezice viitorul dar îl poate face să se și împlinească. Ce mărturie extraordinară pentru Atotputernicul Dumnezeu al Bibliei!

Dar, atât de mare cât este El, Dumnezeu nu este inabordabil. Nu ne este inaccesibil. Noi putem să ajungem să cunoaștem această Ființă magnifică.

După cum a observat autoarea Karen Armstrong: „Prin întreaga istorie, bărbați și femei au cunoscut o dimensiune spirituală care se pare că trece dincolo de această lume mondenă. Intr-adevăr, este o caracteristică uimitoare a minții omenești ca să fie capabilă să gândească concepții care să o depășească în acest mod” (*O Istorie a lui Dumnezeu* [A History of God], 1992, p. xxi).

Ea a exprimat dorința noastră înăscută să cunoaștem și să înțelegem lucruri mai presus de simțurile noastre fizice. Noi vrem să știm de ce suntem aici, care este scopul nostru, dacă vre-o formă de putere supranaturală lucrează în viețile noastre și în lumea din jurul nostru.

Inspirată de Duhul Sfânt, Biblia însăși ne dă cheia universală pentru cunoașterea lui Dumnezeu: „Dar, după cum este scris [în Scripturi]: „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, căci Duhul cercetează totul, *chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2:9-10, sublinierea adăugată).

Noi avem nevoie să cunoaștem – din însăși Scriptura inspirată – cine este Dumnezeu și cum stabilește raportul cu noi și ni se dezvăluie pe Sine. Noi avem nevoie să înțelegem chiar natura Creatorului nostru – să știm, în cuvintele lui Albert Einstein, „minteai lui Dumnezeu.” Într-un cuvânt acesta este scopul acestei broșuri. (Broșurile noastre gratuite *Întrebarea absolută a vieții: Există oare Dumnezeu?* [*Life's Ultimate Question: Does God Exist?*] și *Creație sau Evoluție: Contează ce crezi?* [*Creation or Evolution: Does it Really Matter What You Believe?*] se adresează în profunzime întrebării existenței lui Dumnezeu.)

Nici odată nu a avut nevoie omenirea atât de disperat de cunoștințe adevărate despre Dumnezeu. Un scriitor a descris potrivit această lume ca „o lume ticsită cu suflete tulburate: istovite, bărbați și femei duși de valuri, căutând disperat speranță.” Creatorul nostru vrea ca noi să-L înțelegem mai bine ca să putem avea speranță și încredere în veracitatea Cuvântului Său, care descrie planul și scopul Său pentru omenire.

Să începem studiul nostru prin a vedea care Scripturi dezvăluie gloria și magnificența lui Dumnezeu. Aceasta ne dă un fundal potrivit – atitudinea și abordarea corectă – ca să înțelegem natura majestoasă a Creatorului nostru.

Măreția Atotputernicului Dumnezeu

„...Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este vecinică și al cărui Nume este sfânt...” (Isaia 57:15).

În această epocă necredincioasă, seculară, multă lume – chiar Creștinii declarați – se pare că au pierdut vederea majestății divine a lui Dumnezeu. Mulți se comportă cu necuviință și superficialitate nerecunoscută, o lipsă de respect pentru Creatorul nostru. S-ar părea că numele Lui este pronunțat mai des cu o profanitate decât cu respect.

Dar despre cei care au întrezărit majestatea lui Dumnezeu? Cum au reacționat ei? Scripturile arată că răspunsul lor a fost aproape întotdeauna unul de *umilință profundă*. Când profeții Scripturilor Vechiului Testament și apostolii Noului Testament L-au simțit pe Dumnezeu, toți până la unul s-au văzut pe ei înșiși ca fiind, prin comparație, complet necorespunzători.

Întâlniri apropiate cu divinitatea

Patriarhul Job, spre exemplu, și-a dat seama în mod acut de lipsa lui de importanță când Dumnezeu i-a dezvăluit unele din aspectele splendorii creației Sale (Iov 38-41). Reacția umilă a lui Iov a fost imediată: „Iov a răspuns Domnului și a zis: „Știu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale...Da, am vorbit fără să le înțeleg...” Ascultă-Mă și voi vorbi; te voi întreba, și Mă vei învăța.” Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine dar acum ochiul meu Te- văzut. De aceea mi-e scârbă de mine, și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:1-6).

Isaia a văzut în vis pe Dumnezeu șezând pe tronul Lui în mijlocul mulțimii îngerilor (Isaia 6:1-4). Imediat profetul a reacționat zicând: „Vai de mine! ...sunt un om cu buze necurate, ...am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor” (versul 5).

Când Ezechiel a văzut „astfel era arătarea slavei Domnului,” el a căzut cu fața la pământ (Ezechiel 1:28). Și mai târziu, când Daniel a avut o viziune măreață a cerurilor, puterea lui i s-a scurs din trup și el a căzut într-un somn adânc (Daniel 10:8-9).

Trăind direct splendoarea majestății dezvăluite a lui Dumnezeu a smerit instantaneu pe acești patriarhi și prooroci din vechime. Experiențele lor au fost dramatice, schimbătoare de viață.

Noul Testament a dezvăluit pe marele Dumnezeu al universului în persoana lui Isus Hristos. În ocaziile memorabile când discipolii lui Isus Hristos au apucat o licărire a

puterilor majestoase a lui Dumnezeu cum au fost dezvăluite prin minunile lui Isus, reacțiile lor au reflectat o întâlnire extraordinară cu o lume nevăzută și puternică cu mult deosebită de a noastră.

Într-o ocazie, Petru și cu ceilalți, nu prinseseră nimic după o noapte întreagă de pescuit. Și totuși, când Isus le-a cerut să mai arunce plasele într-un loc diferit, de o dată au prins atâta pește încât plasele începuseră să se rupă iar barca să se scufunde (Luca 5:4-7).

Petru a fost atâta de copleșit încât, „...s-a aruncat la picioarele lui Isus și I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos” (versul 8).

Mai târziu Petru – împreună cu Iacov și Ioan – au fost martori pentru un scurt moment la o avantpremieră a vieții eterne în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a acordat ocazia extraordinară ca să vadă o viziune a lui Hristos transfigurat în glorie cu Ilie și Moise. Când au auzit o voce din ceruri, au reacționat prin a cădea cu fețele la pământ. Ei au fost „însăimântați foarte tare” (Matei 17:6).

Mulți ani mai târziu, când Apostolul Ioan a scris cartea Apocalipsa, el a reacționat la viziunea lui Isus înviat și glorificat prin a cădea „la picioarele Lui ca și mort” (Apocalipsa 1:17).

La un punct în apostolatul său, apostolul Pavel a raportat că în vis „a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, cari nu se pot spune, și pe cari nu-i este îngăduit unui om să le rostească” (2 Corinteni 12:4).

Înțelegând reacția naturală omenească la aceste situații, Dumnezeu adesea I-a încurajat pe servitorii Lui să nu le fie frică. Fiecare dintre acești oameni a întrevăzut gloria lui Dumnezeu și a fost impresionat de măreția Lui.

Gândurile noastre despre Dumnezeu

Îl înțelegem noi pe Dumnezeu așa cum au făcut-o acești oameni? Ne dăm noi seama ca Solomon că noi trăim pe pământ și Dumnezeu este în ceruri (Ecleziastul 5:1-2) și că noi ar trebui să arătăm respectul cuvenit lui Dumnezeu, rostind numele Lui cu demnitate, dându-ne seama că El știe precis tot ce facem noi și că ne va trage la răspundere? (2 Corinteni 5:9-10).

Avem atitudinea apostolului Pavel când i l-a descris pe Isus glorificat tânărului evangelist Timotei? ...[Hristos] fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care, locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea vecinică” (1 Timotei 6:15-16).

Pavel se referă aici direct la Hristos așa cum este El acum, cu toată glorificarea Lui (versurile 14-15) dar aceeași descriere se poate aplica și lui Dumnezeu Tatăl.

Natura Personală a lui Dumnezeu

„Dumnezeu a fost o figură întrucâtva obscură, definită mai mult în abstracții intelectuale decât în imagini.” – Karen Armstrong, O istorie a lui Dumnezeu.

A existat Dumnezeu din totdeauna? Dacă nu, cine L-a creat pe Dumnezeu? Este Dumnezeu o persoană, două sau trei? Ce ne-a dezvăluit Isus despre natura lui Dumnezeu când El s-a referit continuu la o Ființă pe care El a chemat-O „Tatăl”? Răspunsurile vor deveni evidente pe măsură ce progresăm prin Scriptură.

Primul punct principal pe care avem nevoie să-l înțelegem este că Dumnezeu se dezvăluie pe Sine Însuși prin Cuvântul Său. Creatorul vrea ca bărbații și femeile să-L înțeleagă așa cum se dezvăluie El Însuși în Sfintele Scripturi. Este foarte important ca noi să considerăm cu atenție acest adevăr.

În prima carte a Bibliei găsim un punct vital privitor la natura lui Dumnezeu. Genesa 1 înregistrează multe acte de creație ale lui Dumnezeu înainte de a fi creat omenirea. Dar notează versul 26: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după *chipul Nostru*, după *asemănarea Noastră*...””

Nicăieri în versurile precedente ale Genesei nu a folosit Dumnezeu această frază, „Să facem **(Noi)**...” Dece Genesa folosește acum această expresie la plural? Dece traducătorii Bibliei au înțeles de-a lungul veacurilor că pluralul este necesar în acest vers?

Cine este acest „Noi” implicat aici, și dece este pluralul „Nostru, Noastră” folosit de două ori în această propoziție? Prin întregul capitol întâi al Genesei, cuvântul ebraic tradus „Dumnezeu” este *Elohim*, un substantiv la *plural* denotând mai mult decât o singură ființă. Dece Creatorul nostru a folosit intenționat aceste expresii la plural? Este Dumnezeu mai mult decât o singură persoană? Cine și ce este El? Cum putem noi să înțelegem?

Biblia interpretează Biblia

Unul dintre cele mai fundamentale principii de ținut în minte privitor la corecta înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu este simplu acesta: *Biblia interpretează Biblia*. Adesea noi trebuie să căutăm în alte locuri în Scripturi ca să vedem cu mai multă claritate privitor la înțelesul unui anumit pasagiu. Noul Testament aruncă multă lumină pe Vechiul, și vice versa.

Noi putem să înțelegem Genesa 1:26 mult mai bine în lumina unora dintre scrierile Apostolului Ioan. El începe biografia lui Isus Hristos declarând: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu

Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3).

Dacă tu ești cu cineva, atunci tu ești altul decât și separat de acea persoană. Ioan descrie clar două Personalități divine în acest pasaj.

Într-un sens ne-am putea referi la Ioan 1:1 ca la adevăratul început al Bibliei. Îi descrie natura lui Dumnezeu ca Creator chiar mai înainte de începutul descris în Genesa 1:1. După cum *Nou Comentariu Revăzut al Bibliei* [The New Bible Comentary Revised] declară: „Contribuția distinctă a lui Ioan este ca să arate că Cuvântul existase *înainte* de Creație” (1970, p. 930, emfaza adăugată).

Consideră cu atenție contextul acestui capitol crucial al lui Ioan. Versul 14 explică exact cine a devenit actualmente acest Cuvânt: „Și Cuvântul *S-a făcut trup, și a locuit printre noi*, plin de har și de adevăr. *Și noi am privit slava Lui*, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Cuvântul a devenit Isus Hristos la nașterea Lui. Deși total omenesc, Hristos a reflectat perfect caracterul divin al lui Dumnezeu.

Cuvântul vieții

Aici, atunci, avem *două* personaje grandioase, două Ființe necreate, eterne – Dumnezeu și Cuvântul, amândouă divine – prezidând asupra Creației. După cum a comentat teologul englez F.F. Bruce în deschiderea pasajelor Evangheliei lui Ioan: „Cuvântul Personal este necreat, nu numai bucurându-se de tovarășia divină, dar împărtășind esența divină” (*Mesajul Noului Testament* [The Message of the New Testament], 1972, p. 105, sublinierea adăugată). Acest Cuvânt a fost și este Dumnezeu, după cum și Tatăl este Dumnezeu.

Mai târziu, în prima sa scrisoare, Ioan adaugă la înțelegerea noastră: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit, și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, -- pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața vecinică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; -- deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1:1-3). Aici, același „Cuvânt” (Isus Hristos) din relatarea Evangheliei lui Ioan este numit „Cuvântul vieții.”

Este ușor de scăpat din vedere importanța acestui vers crucial și să treci peste enorma lui semnificație. Acela care a devenit Isus Hristos, a declarat că este pe același plan de existență ca și Dumnezeu Tatăl, a fost născut ca o ființă umană și a fost perceput prin sensurile fizice de ființe umane – în special primul nucleu intim al discipolilor Lui, incluzând însăși pe cel care a scris aceste cuvinte, Ioan. Acești oameni au devenit apostolii lui Hristos – mesagerii Lui – și au fost martori speciali ai învierii Lui.

Ioan a scris că Cuvântul, care a fost cu Dumnezeu de la început, a trăit în mijlocul lor ca o ființă umană. Deși El a fost născut o ființă umană fizică, discipolii în actualitate au văzut, atins, conversat și ascultat pe Acela care a fost, după cum avea să devină clar mai mult și mai mult, un membru al familiei divine.

Ioan continuă: „...pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim *viața vecinică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată*” (versul 2). „Cuvântul vieții” în 1 Ioan 1:1 este chemat „viața vecinică” în versul 2.

Ioan continuă să spună: „deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu *Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos*” (versul 3). După cum este dezvăluit în Sfânta Scriptură, Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos formează o *familie divină*.

Ei au o relație de familie distinctă și iubitoare. Adresându-se Tatălui, Isus a zis: „Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24). El nu se referă aici la dragostea noastră omenească limitată, dar la dragostea divină a tărâmului ceresc.

Hristos Creatorul

Apostolul Ioan nu numai că a scris relatarea Evangheliei a patra și trei scrisori păstrate în Noul Testament, el a redactat de asemenea cartea Apocalipsa. Aici, în mesajul lui Hristos pentru cele șapte biserici ale Apocalipsei, Isus S-a identificat clar pe Sine ca începutul sau sursa creației lui Dumnezeu. „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, *începutul zidirii lui Dumnezeu*” (Apocalipsa 3:14).

Isus nu numai că a murit astfel ca noi să putem fi reîmpăcați cu Tatăl, dar El este și *Creatorul* nostru. Apostolul Pavel ne spune că „...Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile...după planul vecinic, pe care l-a făcut în Isus Hristos, Domnul nostru” (Efeseni 3:9-11).

În Coloseni 1:16 Pavel este chiar mai specific. El scrie: „Pentru că prin El [Hristos] au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute *prin El și pentru El*.”

Acest pasagiu este a-tot cuprinzător. Isus a creat „toate lucrurile...care sunt în ceruri” – întreaga împărăție a îngerilor, care include un număr nenumărat de îngeri – și întregul univers, inclusiv planeta pământ. Mulți oameni nu înțeleg faptul clar biblic că Isus Hristos este Creatorul nostru!

Cartea Evrei afirmă de asemenea acest adevăr minunat. „[Dumnezeu Tatăl] la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și *prin care a făcut și veacurile*” (Evrei 1:2). Mărturia abundentă a Scripturilor Noului Testament arată că Dumnezeu Tatăl a creat totul prin Cuvânt – Cel care mai târziu avea să se numească Isus Hristos – deci ambele Ființe divine au fost implicate intim în creație.

Cartea Evrei prezintă pe Hristos ca ființa prin care Tatăl a adus în existență lumea spațiului și a timpului, și care „ține toate lucrările cu Cuvântul puterii Lui” (versul 3). Scriptura, atunci, dezvăluie că Isus nu numai că *a creat* universul, dar El îl și *susține*.

Supunerea Tatălui

Și totuși, Isus a fost dispus să renunțe voluntar la puterea și poziția Lui dumnezeiască pentru noi. Apostolul Pavel ne spune: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Isus Hristos: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce!” (Filipeni 2:5-8).

După ce Isus fusese sacrificat pentru păcatele noastre și atunci întors la viața veșnică, El „a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte [adică Tatăl]” (Evrei 1:3). După ce simțise în mod direct cum a fost să fii ființă umană din carne și oase, Hristos s-a reîntors la tronul Tatălui – locuința Lui anterioară prin întreaga eternitate trecută.

Amintește-ți de cuvintele Lui imediat înainte de moartea și învierea Lui iminentă: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” (Ioan 17:5). În acest pasaj Isus vorbește de un timp chiar mai înainte de relatarea creației din Genesa 1:1, când aceste Ființe glorificate fuseseră împreună înainte de creație.

Capitolul 15 al 1 Corinteni este adesea numit pe bună dreptate capitolul învierii. Ne spune că fiecare în Împărăția lui Dumnezeu vor fi subiecte ale lui Hristos, Tatăl fiind singura excepție. „...Dumnezeu, în adevăr, a pus totul supt picioarele Lui”, Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse,, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15:27-28).

Mai devreme în 1 Corinteni, Pavel declară clar că „Dumnezeu este capul lui Hristos” (1 Corinteni 15:27-28). În ambele pasaje Pavel descrie două Ființe divine individuale, cu Isus fiind supus lui Dumnezeu Tatăl. În fapt, Hristos însuși a zis: „Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28) și „Tatăl Meu ...este mai mare decât toți” (Ioan 10:29). Dumnezeu Tatăl este fără discuție Capul familiei.

Familia lui Dumnezeu

„...îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3:14-15).

Aproape o treime din Noul Testament constă din citate și aluzii evidente din Vechiul Testament. Aceste referințe nu sunt la întâmplare sau accidentale. Fiecare are un înțeles pentru noi și are un motiv pentru a fi acolo.

Unele dintre cele mai remarcabile și iluminate referințe în ajutorul nostru pentru a înțelege pe Dumnezeu pot fi găsite în cartea Evrei și în primele capitole din Faptele Apostolilor. Ultima carte îl arată pe Apostolul Pavel citând pasagii din Psalmi ca să ilustreze extraordinara semnificație a învierii și a mântuirii lui Isus. Autorul Evreilor face la fel în capitolele 1 și 2 a acestei scrisori.

Aceste pasaje cheie în Psalmi conțin mărturia certă a Tatălui privitor la Fiul Său, Isus din Nazaret. În ele aflăm că Dumnezeu Tatăl a dat mărturie mai înainte despre impresionantul viitor rol al Cuvântului.

Autorul Evreilor citează Psalmul 2: „Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: ”Tu ești Fiul Meu, Astăzi Te-am născut?” Și iarăși: „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?” (Evrei 1:5; compară Psalm 2:7; 1 Cronici 17:13). Acesta a fost destinul profetic al Cuvântului.

În Evrei 1:8 Îl găsim din nou pe Tatăl dând mărturie despre Fiu, citând din Psalmul 45:6: „pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate.”

Mulți care au citit acest capitol din Evrei citesc peste versul 8, nu reușesc să prindă enorma lui importanță. Tatăl L-a chemat pe Fiul Său, Isus Hristos, *Dumnezeu!* Hristos este nu numai Fiul lui Dumnezeu. El *este* Dumnezeu! El este un membru al *familiei lui Dumnezeu*. Scripturile dezvăluie pe Dumnezeu în termenii unei *relații de familie* – Dumnezeu Tatăl și Isus Fiul formează familia lui Dumnezeu!

În Ioan 1:4 citim că Cuvântul, Isus Hristos, „S-a făcut trup și a locuit printre noi...ca slava singurului născut din Tatăl...” Cuvântul grecesc *monogenees*, tradus „singurul născut” în acest vers și în versul 18, confirmă această relație dintre Dumnezeu Tatăl și Cel ce avea să devină Isus Hristos.

Dr. Spiro Zodhiates, autor al mai multor cărți despre limba greacă folosită în Biblie, ne spune: „Cuvântul *monogenees* este o combinație a cuvântului *monos* „singur,” și cuvântul *genos*, „rasă, neam, familie.” Aici, ne este spus că El care a venit să-L dezvăluie pe Dumnezeu – Isus Hristos – este din aceeași familie, de același neam, de aceeași rasă cu Dumnezeu...Este suficientă evidență în Scripturi că Divinitatea este o Familie...” (*A fost Isus Dumnezeu?: O apărare a divinității lui Hristos* [Was Christ God?: A Defense of the Deity of Christ. 1998, p.21, emfaza adăugată).

Doi dezvăluiți în Vechiul Testament

La această conjunctură trebuie să ne amintim că regele David al Israelului a fost de asemenea un profet (Faptele Apostolilor 2:30). Dumnezeu i-a dat înțelegere de necrezut în natura lui Dumnezeu și controlul lui Dumnezeu asupra creației. David este numit „Cuvântul lui David, fiul lui Isai, cuvântul omului care a fost înălțat sus de tot, cuvântul unsului Dumnezeului lui Iacov, cuvântul cântărețului plăcut al lui Israel” (2 Samuel 23:1).

Aici a fost un om cu adevărat inspirat de Duhul lui Dumnezeu. „Duhul lui Dumnezeu vorbește prin mine,” a zis el, „și cuvântul Lui este pe limba mea” (versul 2). Creatorul nostru a dezvăluit multe adevăruri prin David și a avut grijă că cuvintele lui să fie păstrate în Sfintele Scripturi – în special în cartea Psalmilor dar și în cărțile lui Samuel, Împărați și Cronici.

Într-unul din psalmii lui, David a zis, „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale!” (Psalm 110:1). Zice *Noul Comentariu al Bibliei: Revăzut* [The New Bible Commentary: Revized]: „Notează descrierea izbitoarea a lui Isus ca *Domnul nostru*. Îi corespunde aici cu gândul din Psalmul 110:1, în care David L-a chemat, „Domnul meu” (1970, p. 1203).

În acest Psalm remarcabil Tatăl vorbește cu Fiul în viziune profetică – „Domnul a zis Domnului meu [al lui David]...” Atunci, circa 1000 de ani mai târziu, Apostolul Pavel a confirmat identitatea acestor două Ființe: „Căci David nu s-a suit la ceruri [așteaptă învierea], ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale” (Faptele Apostolilor 2:34-35).

Amintește-ți de această regulă importantă pentru înțelegerea bibliei: *Verifică contextul*. Versul 36 identifică aceste două Ființe: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu [Tatăl] a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.” Ce minunată claritate! Aceste pasagii cruciale – atât în Psalm 110 cât și în Faptele Apostolilor 2 – vorbesc profetic despre doi membri ai familiei divine: Tatăl și Fiul.

O Împărăție cârmuitoare

O altă carte a Vechiului Testament asemănător confirmă existența a două Ființe divine. Profetul Daniel, un om iubit mult de Dumnezeu, ne dă o privire internă a tărâmului ceresc. Deși Dumnezeu este spirit (Ioan 4:24), care normal este invizibil ochiului omenesc (Coloseni 1:15), profetului i-a fost permis să vadă aceste două Ființe în mintea sa. Așa cum Apostolul Ioan avea să primească mai multe secole mai târziu, și Daniel a primit o viziune de evenimente pe planul spiritual.

„Mă uitam la aceste lucruri, până ce s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată” (Daniel 7:9). Daniel înregistrează o descriere izbitoare a Tatălui. La fel cum a dezvăluit Isus mai târziu, Dumnezeu Tatăl, în timp ce este o Ființă spirituală, totuși are formă și contur (Ioan 5:37).

Daniel a văzut de asemenea o mulțime de îngeri servind continuu pe Tatăl. „Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui” (Daniel 7:10). Îngerii sunt și ei ființe spirituale (Evrei 1:7), și totuși sunt și descriși cu formă și contur. Vom vedea mai târziu despre ființele spirituale având forma corpului.

Daniel continuă: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul, ca *un fiu al omului*; [El, fiul omului] A înaintat spre Cel îmbătrânit de zile [Dumnezeu Tatăl] și a fost adus înaintea Lui” (Daniel 7:13). Din nou și din nou, Isus s-a chemat în Noul Testament „Fiul Omului.”

Continuând, întocmai ca în Evrei 1:8, Isus este descris în Daniel ca posedând o împărăție: „I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oameni de toate limbile” (Daniel 7:14).

În Noul Testament, Apocalipsa 20:4-6 descrie Mileniul, prima 1000 de ani de cârmuire utopică a lui Hristos și sfinților Lui. Daniel, de asemenea, descrie Împărăția lui Isus: „Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:14). Cârmuirea dreaptă a lui Hristos va continua cu mult peste limitele Mileniului. Isaia 9:6-7 ne spune că va dura pentru veșnicie. Într-adevăr, Împărăția lui Dumnezeu denotă un nivel de existență la care ființele umane pot fi ridicate printr-o transformare din carne la spirit (compară Ioan 3:3-8; 1 Corinteni 15:50-51). Această transformare implică să devenim membri glorificați ai familiei lui Dumnezeu. Astfel, familia lui Dumnezeu de asemenea Împărăția lui Dumnezeu cârmuitoare (Împărăția lui Dumnezeu). (Poți afla mai mult cerând broșurile noastre gratuite *Schimbându-ți viața: Procesul de convertire* [Transforming your life: The process of Conversion] și *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom]. Vizită locul nostru pe Web la www.ucg.org sau ia contact cu oricare din oficiile noastre înscrise la sfârșitul acestei broșuri pentru copia ta gratuită).

Familia lui Dumnezeu

Tatăl și Isus au planificat dela început să crească felul Lor. Felul lui Dumnezeu este o familie! Este condusă de Tatăl și acum constă din Tatăl și Fiul, Isus Hristos.

Aceștia doi au existat din totdeauna și vor continua să existe în totdeauna. Planul și dorința Lor sunt ca să adauge la felul Lor. „Să aducă pe mulți fii la salvă” (Evrei 2:10). După cum întreaga vietate a fost făcută să se reproducă după felul lor propriu, cum a fost declarat prin toată Genesa 1, tot așa Dumnezeu a tipărit omul după felul lui Dumnezeu. Acesta este însemnarea finală versului 26, unde Dumnezeu a zis: „Să facem om după *chipul Nostru*, după *asemănarea Noastră*” (versul 26).

Acesta este un proces în două stagii. Mai întâi Dumnezeu l-a făcut omul fizic, din pulberea pământului. Atunci, prin convertire și credință în Hristos și supunere la legea spirituală de dragoste a lui Dumnezeu, bărbații și femeile devin o „creație nouă” spirituală (2 Corinteni 5:17; Efeseni 4:24). Aceasta conduce la nașterea

finală de copiii noi în familia divină, care vor fi atunci „asemenea” lui Hristos, El însuși primul născut Fiul al lui Dumnezeu (Romani 8:29; Gălățeni 4:19; 1 Ioan 3:2).

Într-adevăr, întocmai cum copiii omenești sunt același fel cu părinții lor (adică ființe omenești], la fel vor fi copiii lui Dumnezeu de același fel de ființe ca și Tatăl și Hristos (adică ființe divine). Acesta este extraordinarul destin al omenirii! Familia lui Dumnezeu se va mări prin planul minunat al lui Dumnezeu, dezvăluit în Cuvântul Său.

Toți copiii acestei familii – inclusiv Hristos care a fost din totdeauna cu Cel pe care Hristos a dezvăluit ca „Tatăl” (Ioan 1:18; Matei 11:27) – vor fi în viitor pentru totdeauna prin voința lor, sub suzeranitatea și conducerea finală a Tatălui (1 Corinteni 15:28). Conduși de Tatăl și Hristos, membrii acestei familii divine vor împărți în viitor o eternitate glorioasă și dreaptă.

Acesta, atunci, este sensul în care Dumnezeu este o familie – într-adevăr o familie în creștere, în prezent compusă din două Ființe divine, Tatăl și Hristos, primul născut, în final să li se alătore o vastă multitudine de ființe omenești.

Cum este Dumnezeu Unul?

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este un singur Domn” (Deuteronom 6:4).

Biblia o face cu prisosință clar că există numai un singur Dumnezeu. Isus îl citează pe Moise spunând: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru, este un singur Domn!” (Marcu 12:29; compară cu Deuteronom 6:4). Pavel ne spune că „nu este decât un singur Dumnezeu” (1 Corinteni 8:4) și că „este un singur Dumnezeu” (1 Timotei 2:5).

Biblia ne spune de asemenea că toți ceilalți presupuși dumnezei sunt idoli – născociri a propriei imaginații greșite a omenirii. În cursul întregii sale istorii, omenirea a creat mulți dumnezei falși. Cu acest contrast în minte trebuie să abordăm Deuteronom 6:4 – „Domnul este unul!”

Mulți nu înțeleg complet cum folosește Biblia numerele. Acest fapt contribuie la o confuzie considerabilă despre Dumnezeu.

Cum să înțelegem singularitatea lui Dumnezeu? Împreună cu obișnuita folosire directă a numerelor, conceptul singularității complete este asociat cu cuvântul ebraic tradus „unul” în Deuteronom 6:4.

Doi devin unul

Să mergem la prima carte a Bibliei, Genesa. Acolo, după crearea lui Adam și Eva, vedem relația instituției căsătoriei: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Genesa 2:24). O pereche devine un „singur trup” în uniunea sexuală matrimonială. Dar acolo mai este o altă semnificație metaforică importantă. Deși două ființe separate și distincte, în acest context, cele două devin una.

Cam 4000 de ani mai târziu Isus a repetat această concepție când El a spus privitor la căsătorie, că „și cei doi vor fi un singur trup. Așa că numai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Marcu 10:8-9). În căsătorie cei doi devin unul când sunt împreunați în uniunea sexuală. Dar ei rămân doi indivizi separați, încă un bărbat și o femeie – legați împreună prin căsătorie ca o singură unitate de familie.

De sigur, această unitate nu este completă sau totală. Și totuși în sensul fizic această unitate completă este realizată în momentul concepției. După cum s-a afirmat într-o carte științifică: „Viața omenească începe în...colaborarea cea mai intimă. Cele două celule se contopesc în întregime. Ele își combină materialul genetic. Două ființe foarte diferite devin una. Actul facerii unei ființe umane implică ...o colaborare atât de

perfectă încât identitățile separate ale partenerilor dispere” (Carl Sagan and Ann Druyan, *Umbrele Strămoșilor Uitați* [Shadows of Forgotten Ancestors], 1992, p.199). Chiar substanțele a două ființe umane distincte separate de DNA se combină la concepție ca să formeze o nouă, unică ființă umană, una diferită de toate celelalte persoane.

Cât de minunate sunt lucrurile dela Dumnezeu! Cât de sublim este scopul Lui pentru familia omenească. Înțelegând căsătoria și familia ne ajută să cuprindem aspectele Împărăției lui Dumnezeu.

O singură Biserică dar mulți membri

Continuând cu studiul nostru al folosirii biblice a numerelor, Pavel a scris că „Nu mai este nici Iudeu nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; numai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă *toți sunteți una* în Hristos Isus” (Gălățeni 3:28). Este o singură Biserică, a zis Pavel, dar compusă din mulți membri individuali posedând daruri și talente spirituale diferite.

El a explicat mai departe fraților Corinteni: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în *toți*” (1 Corinteni 12:4-6).

Pavel a făcut un efort considerabil ca să facă înțeleasă această simplă noțiune. El continuă în versul 12: „Căci, *după cum trupul este unul și are multe mădulare*, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup – tot așa este și Hristos.” Aici Pavel compară Biserica cu corpul omenesc.

Apoi el ne amintește în principiu de ce scrisese mai înainte în Galateni 3:28 (Galateni a fost scrisă înainte de 1 Corinteni). „Noi *toți*, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi, și *toți* am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12:13).

Biserica este trupul spiritual al lui Isus Hristos (Efeseni 1:22-23). Astfel, ca noi să înțelegem complet, Pavel se repetă pe sine continuând în 1 Corinteni să compare Biserica cu corpul omenesc, care la fel are multe membre făcând funcțiuni diferite: „Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe...Fapt este că *sunt mai multe mădulare, dar un singur trup*” (versurile 14, 20).

În sfârșit, în versul 27, el face acest punct de bază încă odată: „Voi sunteți [unul] trupul lui Hristos, și *fiecare, în parte* [diferiți], mădularele Lui” (versul 27). În sensul acela, familia divină este asemănătoare: un Dumnezeu și numai un singur Dumnezeu, totuși doi individuali membri de familie glorificați acum constituind acel unul Dumnezeu – plus mult mai mulți potențiali membri în omenire (Romani 8:29).

Pavel de asemenea a scris într-un alt context: „...Iată dece, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, *din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ*” (Efeseni 3:14-15). Deși este o singură familie, sunt mulți membri, numiți „pârğa [primele fructe]” (Iacov 1:18). Creștinii într-adevăr convertiți, conduși de Duhul lui Dumnezeu, sunt deja numărați ca membri ai familiei (Romani 8:14; 1 Ioan 3:1-2), chiar dacă ei nu au primit încă glorificarea și nemurirea în învierea la viața veșnică, care va avea loc la reînțoarcerea lui Hristos (1 Tesaloniceni 4:16-17).

În altă parte, Pavel ne spune că „nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 15:50). Noi trebuie să fim schimbați în momentul învierii (versurile 51-54; Filipeni 3:20-21). Dumnezeu va realiza aceasta la momentul potrivit – cu condiția ca noi să biruim și să dezvoltăm caracter drept, dumnezeiesc (Apocalipsa 2:26; 3:21; 21:7-8).

O singură Biserică, un singur Dumnezeu

În Ioan 17 Isus s-a rugat Tatălui, „Și viața vecinică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, *singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos* pe care L-ai trimis Tu” (versul 3). Este un singur Dumnezeu, totuși Isus Hristos este o Persoană separată – deosebită de Tatăl, dar la unison și în uniune cu El.

Atunci, în cursul acestei rugăciuni de necrezut rostită cu puțin înainte de crucificarea Sa, Hristos a zis, „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia [urmașii lui Isus] pe cari Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi” (versul 11).

Ai nevoie să înțelegi acest fapt de o importanță enormă. Biserica trebuie să fie una întocmai cum Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos sunt unul. Acesta este un lucru foarte greu de realizat. Membrii diverși ar trebui să fie uniți unii cu alții întocmai cum Hristos și Tatăl sunt într-o uniune perfectă. Deși noi trebuie să fim realiști și să admitem că aceasta a fost rare ori cazul în istoria bisericii, Dumnezeu se așteaptă ca noi să facem efortul către această unitate spirituală.

Membrii adevăratei Biserici a lui Dumnezeu sunt legați împreună de *Duhul* lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:13) – *trăind* prin acel Duh. Este responsabilitatea fiecărui individ să caute comunitatea organizată care reprezintă cel mai bine modelul biblic al Bisericii Noului Testament. (Pentru mai multă înțelegere, te rugăm cere broșura noastră gratuită *Biserica pe care a construit-o Isus* [The Church Isus Built].

Noi vedem, atunci, că Tatăl și Isus Hristos sunt unul în același sens în care Isus S-a rugat pentru Biserică să fie una – una în scop, convingere, direcție, credință, spirit și atitudine – legate împreună de Duhul Sfânt.

Evangelhia lui Ioan ne dă introspecție adițională în acest adevăr minunat. Isus I-a zis Tatălui în timpul rugăciunii Sale: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una. Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:20-23).

Această unitate spirituală, această unitate între și printre confrăți, poate fi realizată numai prin Duhul lui Dumnezeu lucrând în toți Creștinii convertiți cu adevărat. Unitatea lor prin Duhul Sfânt ar trebui să reflecte unitatea perfectă – singularitatea – a lui Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos Fiul.

Domnul Dumnezeu nostru este Unul

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeu nostru, este singurul Domn!” Această declarație simplă a lui Moise în Deuteronom 6:4 a cauzat consternație considerabilă multora care au încercat să înțeleagă cine și ce este Dumnezeu.

Citind aici că Dumnezeu este Unul, cei mai mulți evrei pentru secole au eliminat posibilitatea ca Isus din Nazaret ar fi putut fi Fiul lui Dumnezeu, pe același plan divin ca și Dumnezeu Tatăl.

Teologii catolici timpurii, citind același vers, s-au luptat să formuleze în doctrina Trinității un Dumnezeu consistând din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care erau toate persoane distincte și totuși în același timp un singur triunic Dumnezeu.

Cum să înțelegem noi atunci acest vers?

Unul dintre principiile primare pentru înțelegerea Bibliei este că noi să considerăm toate scripturile asupra subiectului respectiv. Numai atunci vom putea ajunge la o înțelegere completă și precisă a materialului.

Alte pasagii biblice ne spun cu claritate că doi indivizi diferiți, Tatăl și Isus Hristos Fiul, sunt amândoi Dumnezeu. (Evrei 1:8; Ioan 1:1, 14). Deci noi ar trebui să considerăm dacă comentează asupra singularității numerice a lui Dumnezeu sau ceva complet diferit.

Cuvântul Ebraic tradus în Deuteronom 6:4 ca „unul” este *echad*. Înțelesul lui include numărul *unu*, dar și asemenea înțelesuri asociate ca „unul și același,” „împreună (uniți) ca un singur om,” „fiecare, fiecare [toți, toate],” „unul după altul,” și „primul [în secvență sau importanță],” (Brown, Driver și Briggs, *Un Lexicon Ebraic și Englez* [A Hebrew and English Lexicon] 1951, p. 25). De asemenea

poate fi interpretat ca „singur” (William Holladay, *Un Lexicon concis Ebraic și Aramaic al Vechiului Testament* [A Concise Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament], 1972, p. 9). Înțelesul exact este cel mai bine determinat de context.

În acest caz, mai multe interpretări pot fi corecte gramatical și consistente cu alte declarații biblice.

În Deuteronom 6:4 este posibil ca Moise să le fi spus Israelitilor simplu că adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul lor, urma să fie primul – de cea mai înaltă prioritate – în inimile și mințile lor. Tânăra națiune se ridicase dintr-o sclavie într-o cultură în care egiptenii deificaseră mulți zei, și ei se pregăteau să intre într-o țară a cărei locuitori erau cufundați în rugăciunea a multor zei și zeițe pentru fertilitate, ploaie, război, călătorii, etc. Prin Moise Dumnezeu a avertizat cu severitate pe Israeliti asupra pericolelor de a-L abandona pe El și a urma alte zeități.

Această interpretare – că Dumnezeu trebuie să fie prima prioritate pentru Israeliti, este susținută cu autoritate de context. În versul imediat următor Moise continuă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea Ta.” Acest pasaj este în centrul unei discuții lungi de câteva capitole asupra beneficiilor și binecuvântărilor urmării lui Dumnezeu cu toată inima și a evitării practicelor idolatre ale popoarelor pe care ei urmau să le dea afară din Țara Promisă. Isus Însuși a citat Deuteronom 6:4-5 ca fiind „prima și cea mai importantă poruncă” din lege (Marcu 12:28-30; Matei 22:36-38).

Traducerea „singular” se potrivește de asemenea acestui context. Adică, adevăratul Dumnezeu urma să fie singurul Dumnezeu al Israelului; Israeliti urmau să nu aibă un altul.

O altă vedere a acestui pasaj este bazată pe rădăcina cuvântului din care este

derivat cuvântul *echad*, *achad*. Acest cuvânt înseamnă „să unească” sau „să meargă într-un fel sau altul” (*Concordanța Exhaustivă a Bibliei a lui Strong* [Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible]. Cu alte cuvinte, *echad* poate să însemneze de asemenea în unitate sau un grup unit ca unul.

În câteva versuri *echad* are clar înțelesul a mai mult de o persoană unite ca un grup. În Genesa 11:6 Dumnezeu zice despre cei construind turnul Babel, „iată, ei sunt un singur [*echad*] popor...” În Genesa 2:24 El spune: „De aceea va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur [*echad*] trup.”

Când citim de un grup mare de oameni fiind unul sau de un bărbat și nevasta lui devenind un singur trup în uniunea matrimonială, noi înțelegem că sunt amestecați mai mulți indivizi. Noi nu presupunem că indivizi separați, deși uniți în duh și scop, s-au amestecat fizic să devină o singură ființă.

Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos Fiul sunt evident de o singură intenție

Alte exemple biblice de singularitate

Hristos ne spune că noi trebuie să trăim „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Luca 4:4). Mai înainte ca oricare din cărțile Noului Testament să fi fost scrise, Scripturile Ebraice – ceea ce noi chemăm Vechiul Testament – au fost singurul „cuvânt al lui Dumnezeu” înregistrat la dispoziție. Adesea ele pot clarifica viziunea noastră tulbură și ne ajută să înțelegem intenția spirituală a Noului Testament. După toate, trebuie să înțelegem că *toate* cărțile Bibliei sunt Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluit, și toate ne cresc înțelegerea noastră (2 Timotei 3:16).

Consideră un pasaj rar citit înapoi în cartea Judecătorilor care ilustrează cum singularitatea înseamnă unitate. „Toți copiii lui Israel au ieșit dela Dan până la Beer-Șeba și la țara Galaadului, și adunarea s-a strâns ca un singur om înaintea Domnului, la Mițpa” (Judecători 20:1).

Odată, întreaga națiune a Israelului a fost unificată în întregime în scop, ca să Întâlnească o problemă afectând întreaga țară. Expresia „ca un singur om” este folosită să transmită ideea că întreaga națiune fusese complet unită la acel moment.

Versurile 8 și 11 ne spun: „Tot poporul s-a sculat ca un singur om...astfel toți bărbații lui Israel s-au strâns împotriva cetății, ca un singur om.” De sigur, ei încă au

și scop. Isus a spus despre misiunea Lui, „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” și „...nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 4:34; 5:30).

Descriind relația Lor, Isus a zis: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). Isus s-a rugat ca discipolii Lui, de atunci și din viitor, să fie uniți în gânduri și scop întocmai cum erau El și Tatăl. „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog *ca toți să fie una*, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi...” (Ioan 17:20-21).

Nu contează pe care traducere o acceptăm – dacă „Domnul, Dumnezeu nostru este Domn singur,” „Domnul este Dumnezeu nostru, singur Domn,” sau „Domnul Dumnezeu nostru, este singurul Domn!” – nici una nu limitează pe Dumnezeu la o singură Ființă. Și, în lumina scripturilor pe care le-am văzut, și a altora, este clar că Dumnezeu este o pluralitate de Ființe – o pluralitate în unitate. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Tatăl și Isus Fiul formează o familie perfectă în unitatea ei.

rămas *mulți cetățeni individuali* ai aceleiași națiuni. Aici din nou Biblia însăși aruncă lumină asupra înțelesului singularității.

Înțelegând singularitatea lui Dumnezeu

Pavel explică cum că: „totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi” (1 Corinteni 8:6). Scriptura dezvăluie două persoane distincte, separate, ambele duhuri, totuși una în unitate, credință, direcție și scop – membri ale aceleiași familii divine. „Eu și Tatăl, una suntem,” a zis Isus (Ioan 10:30).

Când noi înțelegem ce ne învață Biblia, noi vedem că este numai un singur Dumnezeu, întocmai cum este o singură rasă umană – o familie extinsă descendentă dela Adam și în prezent de circa șase bilioane de indivizi. Întocmai, singura familie divină – familia lui Dumnezeu – este deschisă la un număr nelimitat de membri.

Fiecare familie omenească normală este un microcosmos al acelei mărețe familii divine (compară Romani 1:20). Dacă noi înțelegem acest minunat principiu biblic, noi ar trebui să ne reflectăm destinul nostru ultim în căsătoriile noastre, familii și viețile de fiecare zi. Noi ar trebui să ne străduim să reflectăm dragostea și unitatea familiei divine – Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Isus – în relațiile noastre de familie.

Cine a fost Isus?

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

Cu excepția poate a cărții Evrei, Evanghelia lui Ioan dă cea mai completă explicație din Noul Testament a divinității lui Isus Hristos. După cum am relatat mai înainte, versurile 1-3 și 14 din Ioan 1 explică cum nu se poate mai clar că Cuvântul a fost Dumnezeu și a trăit cu Tatăl până când mai târziu El a devenit *Hristos*, sau „Cel Uns.”

După cum savantul englez F. F. Bruce a prezentat-o: „Noul Testament indică cum că el (Isus Hristos) a existat înainte ca el să trăiască pe pământ ca un personaj istoric. Astfel noi suntem încurajați să întrebăm nu numai, „Care a fost modul existenței sale premergătoare?”...dar de asemenea, „Ce a spus el că ar fi făcut în acea existență premergătoare?” (*Isus Trecut, Prezent și Viitor: Opera lui Hristos* [Jesus Past, Present and Future: The Work of Christ], 1979, p. 11-12).

După cum Comentariul Noii Biblii: Revăzut [The New Bible Commentary: Revised] explică: În prolog [pasajul introducător al Evangheliei lui Ioan] preexistența și divinitatea lui Hristos sunt exprimate explicit. *Cuvântul* [Logos] a fost nu numai cu Dumnezeu de la început, dar a fost Dumnezeu (1:1), și a fost acest Cuvânt [Logos] care S-a încarnat și este identificat cu Hristos” (p. 928).

Mai multe alte pasagii în Evanghelia lui Ioan dezvăluie amănunte semnificative care ne ajută să înțelegem chiar mai complet. Consideră o relatare mai târzie în capitolul 1: „A doua zi, Ioan (Botezătorul) a văzut pe Isus venind la el, și a zis: „Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. El este Acela despre care ziceam: „După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era *înainte de mine*” (versurile 29-30).

Ioan Botezătorul fusese născut înainte de Isus (Luca 1:35-36, 57-60) și a început ministria înainte ca Hristos s-o înceapă pe a Lui. Totuși Ioan a zis, „El era înaintea mea.” Dece? Este precis pentru că Isus a fost preexistentul Cuvânt înainte de nașterea Lui omenească (Ioan 1:14).

Conversațiile cu Fariseii

Răspunzând acuzațiilor Fariseilor, Isus le-a spus: „Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde am venit nici unde Mă duc” (Ioan 8:14).

Mai târziu Apostolul Pavel a exprimat același opinie: „Căci locuitorii din Ierusalem și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele proorocilor care se citesc în fiecare Sabat” (Faptele Apostolilor 13:27).

În tocmai ca în secolul întâi, astăzi numai relativ puțini oameni înțeleg cu adevărat cine a fost Isus, de unde a venit El, ce face El acum și ce va face în viitor. În Biblie acest grup mic dar special este chemat „primele fructe” sau „mica turmă” (Iacov 1:18; Luca 12:32).

Mai târziu în acest dialog lung cu Fariseii, ei L-au întrebat pe Isus, „Cine te crezi tu că ești?” (Ioan 8:53). Pur și simplu ei nu aveau nici o idee asupra identității reale a Celuia cu care stăteau de vorbă. Este la fel și astăzi. Foarte puțini oameni înțeleg adevărata origine a lui Isus Hristos.

Hristos a explicat cu răbdare, „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (versul 56). Dar cum a fost posibil aceasta? Patriarhul Avraam a trăit cca. 2000 înainte de nașterea lui Isus. Continuând discursul lui Hristos, „N-ai nici cincizeci de ani, I-au zis Iudeii, și ai văzut pe Avram!” Isus le-a zis, „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, Sunt Eu” (versurile 57-58).

Să ne oprim pentru un moment ca să asimilăm cea ce a spus Isus.

Noi știm că Cuvântul (Ioan 1:1) a interacționat personal cu Avraam în timpul zilei lui, pentru că Isus este identificat ca „Eu Sunt” al Bibliei. Isus a spus că „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). Amintește-ți că Isus a existat împreună cu Tatăl mai înainte de orice alt ceva – vizibil și invizibil – să fi fost creat (Coloseni 1:16). Amândoi, și El și Tatăl, nu au avut început pentru că Ei au viață existentă de sine în Ei înșiși.

Același Cuvânt a fost de asemenea Ființa care a vorbit lui Moise în pustiul din Sinai. Aceasta a fost cu sute de ani după zilele lui Avraam. „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: „*Eu sunt Domnul*. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca „Domnul” [Hebraicul *YHWH*, sau termenul mai obișnuit *Yahweh*”] (Exodul 6:2-3).

Trebuie să luăm notă aici că ocazional expresia biblică „Domn” se referă la Tatăl în loc de Cuvânt. Contextul ne ajută să înțelegem care dintre Ei este în discuție.

Isus Însuși a explicat aceasta Fariseilor uimiți: „Pe când erau strânși la un loc Fariseii, Isus i-a întrebat: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” „Al lui David”, I-au răspuns ei. Și Isus le-a zis; „Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: „Domnul a zis Domnului Meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale? Deci, dacă David Îl Numește Domn, cum este El fiul Lui” Nimeni nu I-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-I mai pună întrebări” (Matei 22:41-46).

Isus a fost Trimis de Tatăl

Preexistentul Cuvânt, care mai târziu avea să devină Isus, a fost trimis pe pământ de Tatăl din ceruri. Evanghelia lui Ioan poartă dovada acestui adevăr de mai multe ori. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Versul 34 adaugă: „Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu.”

Isus a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:34; compară cu Ioan 5:30).

Dar de unde a venit Isus? Cartea lui Ioan de asemenea o face clar din abundență. „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer”(Ioan 3:13). „Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu

voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38).

Isus le-a spus evreilor: „Voi sunteți de jos [pământ]”, le-a spus El. „*Eu sunt de sus*: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta”

(Ioan 8:23). Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 8:1; 12:2).

O întâlnire hotărâtoare cu Moise

Mai înainte Moise spusese lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: „Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi”; și mă vor întreba: „Care este Numele Lui?” ce le voi răspunde?” (Exodul 3:13). Aici din nou ar trebui să ne oprim și să reflectăm. Răspunsul lui Dumnezeu este enorm de important. Pasajul care urmează este între cele mai importante scripturi din Biblie. Dezvăluie identitatea lui „Eu Sunt” al lui Ioan 8:58.

Creatorul i-a răspuns lui Moise: „Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu Sunt Cel ce Sunt,” și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „Eu Sunt” m-a trimis la voi” (Exodul 3:14).

YHWH sau Yahweh (tradus „Domn” în multe versiuni ale Vechiului Testament), acordă un înțeles asemănător. Implică o existență eternă, intrinsecă (compară cu Ioan 5:26). Nimeni nu L-a creat. Noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu are multe nume în Scripturi, fiecare dintre ele spunându-ne ceva despre caracterul și natura Lui minunată, divină.

Continuând cu relatarea din Exodul: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „Eu Sunt” m-a trimis la voi”...”Acesta este Numele Meu pentru vecinicie, acesta este Numele Meu din neam în neam” (Exodul 3:14-15).

Din nou, Hristos este „Eu Sunt” din Biblie. El este Stânca călăuzitoare care a fost cu copiii lui Israel în deșert (Deuteronom 32:4). Pavel a scris: „Fraților, nu vreau să știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos” (1 Corinteni 10:1-4).

„Eu Sunt” al Vechiului Testament este descris mai departe ca abundând „bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6). Asemănător, Noul Testament ne spune că Isus a fost „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). Isus Hristos este „același ieri, azi și în veci!” (Evrei 13:8).

A fost Isus Dumnezeul Vechiului Testament?

Cu excepția lui Hristos, nici o ființă omenească nu a auzit vreodată direct vocea reală a Tatălui sau nu l-a văzut forma și conturul (Ioan 1:18; 5:37; 6:46; 1 Ioan 4:12). Deci, YHWH, Eu Sunt, Cuvântul, care mai târziu a devenit Isus Hristos, a fost Cel care a avut de a face direct cu creaturile omenești pe vremea Vechiului Testament. Hristos a murit mai târziu pentru păcatele noastre și a devenit mediatorul absolut între Dumnezeu și om (1 Timotei 2:5), un rol pe care El îl satisfăcuse deja în parte ca preexistentul Cuvânt înainte de nașterea Lui omenească.

Astfel Cuvântul a fost într-adevăr Dumnezeul Vechiului Testament – și totuși Tatăl a satisfăcut acest rol de asemenea într-un mod foarte real. Pentru că Hristos a tratat cu omenirea în numele Tatălui ca Vorbitorul Lui (compară Ioan 8:28; 12:49 –50). Mai

mult, în multe pasaje din Vechiul Testament poate să fie greu să separi aceste două personaje mărețe, pe când Noul Testament este mai clar în acest sens.

De sigur, cum Isus a venit să-L dezvăluie pe Tatăl (Matei 11:27), concluzia logică este că Tatăl nu a fost cunoscut în general de cei din vremurile Vechiului Testament cu excepția a câtorva patriarhi și prooroci Ebraici. Regele David, spre exemplu, este unul care a înțeles (Faptele Apostolilor 2:30).

Citat parțial mai devreme, Evrei 1:1-2 declară: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.”

În acest pasaj de început al cărții Evreii implicația clară este că Tatăl este forța care se mișcă în spatele întregului Vechi Testament. În acest context versul 2 explică versul 1. Deși Dumnezeu Tatăl este motorul primar din-napoia Bibliei Ebraice, prin Isus Hristos El a creat întregul univers.

De asemenea, principiul vital al Bibliei fiind interpretată de Biblie ne ajută să înțelegem intenția din Evrei 4:1 în lumina altor scripturi. De când Dumnezeu a făcut lumile prin Jesus și a creat toate lucrurile (Efeseni 3:9; Coloseni 1:16; Ioan n 1:3), El a tratat omul prin agenția preexistentului Cuvânt, Hristos.

Înțelesul lui Elohim

Ne reîntoarcem la realitatea biblică a lui Dumnezeu alegând să-și exprime natura personală în termenii unei relații de familie. *Elohim* este cuvântul Ebraic pentru Dumnezeu în fiecare pasagiul al Genezei 1 ca și în mai mult de 2700 de locuri prin întreg Vechiul Testament.

Elohim este un substantiv care este plural în formă dar normal singular în folosință – adică, legat de verbe la singular – când desemnează pe adevăratul Dumnezeu. Pentru o expresie modernă comparabilă, consideră termenul *Statele Unite*. Aceste substantiv propriu este plural în formă dar singular în folosință. Este folosit cu verbe la singular. Spre exemplu, americanii spun „Statele Unite este pe cale să acționeze,” și „Statele Unite sunt pe cale să acționeze.” Forma plurală înseamnă mai multe state – dar, luată în colectiv, ele sunt văzute ca o singură națiune.

Este la fel cu *Elohim*. Cuvântul *Eloah*, însemnând „Atotputernic” este în formă singulară. Cuvântul *Elohim*, însemnând „Atotputernici,” este la plural. Și, într-adevăr, sunt doi Atotputernici, Tatăl și Cuvântul. Dar, colectiv, ca *Elohim*, amândoi sunt văzuți ca un singur Dumnezeu. *Elohim* a zis: „Să facem om după chipul *Nostru*, după asemănarea *Noastră*” (Genesa 1:26).

Noi am lua notă că, pentru că *Elohim* este numele familiei lui Dumnezeu, fiecare membru al familiei poate fi chemat cu acest nume. (Unii dintre scriitorii Bibliei folosesc de asemenea cuvântul *elohim* ca un substantiv plural cu folosință la plural ca să descrie dumnezeii falși. Deci un fapt crucial în priceperea înțelesului acestui cuvânt ebraic este determinarea a ce a fost intenționat de context).

Când Adam și Eva au luat monumentală hotărâre de a nu se supune Creatorului lor prin mâncatul fructului oprit, reacția divină a fost, „Iată că omul a ajuns ca *unul din Noi*, cunoscând binele și răul” (Genesa 3:22). Să-l împiedicăm acum să ia și din pomul vieții (versurile 22-24).

Cuvântul Ebraic tradus aici ca „să cunoască” adesea înseamnă să învețe sau să prindă de veste de ceva prin experiență personală. Pentru Adam și Eva nu a fost suficient ca simplu să accepte porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din pomul cunoașterii binelui și a răului. În schimb, ei au ales să intre în locul lui Dumnezeu și să determine pentru ei

înșiși ce era bine și ce era rău. Psalmistul notează că necredincioșii pun la întrebare cunoștința lui Dumnezeu: „Ce ar putea să știe Dumnezeu, și ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt?” (Psalm 73:11).

Fraza „Unul dintre Noi,” ar trebui să notăm noi, dă evidență clară că „Noi” este constituit de *mai mult de unul*. Mai mult, „Să ajungă ca Unul dintre Noi” a fost de fapt intenția originală a Creatorului nostru pentru întreaga omenire, dar trebuia să se facă *în felul lui Dumnezeu și în timpul Lui*. Acel fel este de a ne supune fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (Matei 4:4).

Numai Creatorul nostru are dreptul și înțelepciunea să determine ce este bine și ce este rău pentru noi. El știe ce este cel mai bine pentru noi și nu a voit ca noi să aflăm ce este rău prin experimentare. El ne spune: „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiri Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima; Poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii” (Psalm 19:7-8). El vrea ca noi să avem încredere în El și în judecata Lui.

Satana a înșelat-o pe Eva ca să încerce să ia o cale mai scurtă spre cunoștința divină, și Adam a urmat calea ei greșită. 4000 de ani mai târziu Satana a oferit lui Isus o scurtătură asemănătoare, dar El refuzat cu tărie tentația (Matei 4:8-10). Nu sunt scurtături la ceva atâta de prețios ca a deveni parte din eterna Împărăție conducătoare a lui Dumnezeu. În schimb, „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele Apostolilor 14:22).

Unitate Divină în Rezolvarea problemelor

Mult mai târziu în istoria umanității, aceeași expresie „Să Fim...” este folosită să indice că amestecul direct al Tatălui în decizia divină la Turnul Babel. „Haidem! Să Ne [*Elohim*] pogorâm și să le încercăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora” (Genesa 11:7). Aceasta a fost o hotărâre comună.

Notează contextul. Ce a condus la această decizie memorabilă ca să ia asemenea acțiune drastică? „Și Domnul [*YHWH*, „*Eu Sunt*”] a zis: „Iată, ei sunt un singur popor [uniți greșit pentru un scop fals], și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând” (versul 6).

Remarcabilele noastre puteri de planificare și imaginație sunt parte din ce înseamnă să fii făcut în imaginea lui Dumnezeu. Dar, condiția tristă a lumii noastre este mărturie suficientă la abuzul universal al talentelor noastre date de Dumnezeu. Ca Creștini ni se cere să dezvoltăm o imaginație activă care este morală – permițând ca darurile noastre de necrezut să fie guvernate de legile Creatorului nostru.

Aici în Genesa 11 „Domnul” (*YHWH*) a supravegheat o situație critică la Babel și a considerat potențialul extraordinar, aproape nelimitat al omenirii. După cum știm, El a făcut ființele omenești în propria Lui imagine. Dar este *Elohim* [Tatăl împreună cu Cuvântul] care au decis să intervină atât de decisiv în împrăștierea omenirii prin creația supranaturală a multor limbaje.

Altfel, avansurile de necrezut științifice și tehnologice ale epocii noastre ar fi putut avea loc cu mult timp în urmă, cu mult înaintea timpului lui Dumnezeu și al scopului Lui. Dar numai în ultimul secol marea barieră a limbilor a fost în mare măsură biruită. Acum, prin vasta creștere a cunoștințelor despre DNA și genomul uman, savanții se pare că sunt aproape de descifrarea secretului vieții însăși.

A fost Isus Evreu?

Ca toate ființele umane, Isus Hristos a fost născut într-un loc particular și la un moment specific în timp în istorie. Deși Tatăl Său a fost Dumnezeu (prin mijlocirea Duhului Sfânt), mama Sa a fost o femeie evreică numită Maria. Soțul ei, Iosif, a fost tatăl legal al lui Isus sau gardian. Conform genealogiei Mariei, în latura omenească, Isus a descins din Iuda și Regele David (Luca 3:31; 33; compară cu Faptele Apostolilor 2:30; 2 Timotei 2:8).

Mărturia biblică este limpede. Cartea Evrei ne spune „căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda [tribul lui Iuda]...” (7:14). Apostolul Ioan a scris că: „a venit la ai Săi (evreii), și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Amândoi, o femeie samaritană și guvernatorul roman Pontius Pilat, au recunoscut fără îndoială că Isus a fost evreu (Ioan 4:9; 18:35).

Divina Substituție

Aici *YHWH* (Cuvântul, care mai târziu a devenit Hristos) analizează situația, dar *Elohim* actualmente intervine. Aceeași interacțiune divină a avut loc mai devreme, imediat înaintea marelui Potop. *YHWH* (Domnul) a văzut „răutatea omului” și că „era mare pe pământ” și a hotărât să distrugă omenirea, pe care o crease El, dar El de asemenea a luat notă de neprihănirea lui Noe (Genesa 6:5-9).

Atunci mult din această povestire este repetată în versurile 11-13, dar de data aceasta este *Elohim* care confirmă decizia pe care o făcuse inițial *YHWH* cu un ochi sigur asupra lui Noe, patriarhul a cărui neprihănire a făcut posibil ca omenirea să supraviețuiască.

Cele două Ființe divine au fost și sunt una în scop și iau decizii ca să rezolve problemele în perfectă unitate divină. Totuși Domnul (*YHWH*, „*Eu Sunt*”) este Cel care uneori, dar nu întotdeauna, inițiază procedurile printr-o declarație divină. În traducerea engleză unul pierde profunzimea acestui schimb minunat.

Așa că, în acest sens, Tatăl a fost de asemenea foarte mult Dumnezeuul Vechiului Testament. Totuși El a lucrat continuu cu omul prin acțiunile directe ale Cuvântului preexistent.

Nouă ni se spune mai departe că: „Toiagul de domnie [sceptrul] nu se va îndepărta din Iuda” (Genesa 49:10). Sceptrul simbolizează promisiunea de regalitate și salvare. Isus, Regele Evreilor, este Mesia. Hristos (numele grec pentru *Messiah*) este împlinirea finală a conducătorului menționat profetic în 1 Cronici 5:2: „Iuda a fost în adevăr puternic printre frații săi, și din el a ieșit un domnitor.”

Cartea finală a Bibliei se referă la Isus ca „Leul din seminția lui Iuda” De partea omenească a lui Isus, David este numit tatăl Lui însemnând strămoș, în Luca 1:32. Astfel El a fost cu siguranță un Evreu.

Ce contează în final, totuși, este că El este Mântuitorul întregii omeniri pentru că El a murit pentru toți oamenii, femeile, băieții și fetițele indiferent de rasă sau alte etnicități (Ioan 3:15-17).

Cine a fost Melhisedec?

Noi am văzut deja că Isus Hristos este Mijlocitorul între Dumnezeu și om. Sacrificiul Lui de bună voie pentru păcatele noastre Îl califică în mod unic pentru acest rol. Totuși preexistentul Cuvânt de asemenea a prefigurat acest oficiu sacru în timpul epocii lui Avram.

El a făcut aceasta în persoana lui Melhisedec, preot al lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. Cartea Genesa menționează numai foarte pe scurt această persoană misterioasă. Dar Regele David, și în special cartea Evrei a Noului Testament, nu pierd semnificația Sa profundă.

Pentru a înțelege identitatea lui Melhisedec, noi trebuie ca din nou să lăsăm Biblia să interpreteze Biblia. Amploarea înțelegerii noastre este mărită enorm când conectăm împreună aceste trei relatări și le considerăm ca un întreg.

Mai întâi să ne uităm la relatarea Genesei. După ce l-a salvat pe nepotul său Lot din captivitatea militară, Avram a întâlnit pe Melhisedec. „Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram, și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuială din toate” (Genesa 14:18-20).

Este interesant de notat că Melhisedec l-a întâmpinat pe Avram cu pâine și vin, care au devenit mai târziu simbolurile sacrificiului Pascal al lui Hristos al sângelui și al trupului Lui. De asemenea, Melhisedec s-a adresat lui Dumnezeu ca Ziditor al Cerului și al pământului.” Circa 2000 de ani mai târziu, Isus Hristos s-a adresat Tatălui ca „Domn al cerului și al pământului.”

Psalmul 110, unul dintre psalmii lui David, este unul dintre cele mai

semnificative teologic. După cum am văzut într-un capitol mai devreme, îi prezintă pe amândoi în versul de deschidere: „Domnul a zis Domnului meu (al lui David): „Șezi la dreapta Mea...” Este Hristos care este așezat acum la dreapta Tatălui (Evrei 8:1; 10:12; 12:2).

Păstrând în minte contextul general al Psalmului 110:1, notează versul 4: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești în veac, în felul lui Melhisedec.” Acesta este același Domn care vorbise Domnului lui David (preexistentul Cuvânt) din versul 1, încă vorbind aceleiași Ființe. Desigur că aceasta ajută ca să indice identitatea acestui personaj misterios al Vechiului Testament. Și totuși este cartea Evrei care dă dovada cea mai bună.

Comentariile Cărții Evrei asupra lui Melhisedec

Atâta de important este acest subiect de bază încât un capitol întreg al Noului Testament este devotat explicării semnificației a numai trei versuri din cartea Genesa. Subiectul este introdus în ultimul vers al cărții Evrei 6. Autorul atrage atenția că Isus a devenit „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec,” cum a prezis Regele David atât de mult în urmă în Psalmul 110.

Atunci, în Evrei 7, autorul continuă să considere uimitoarele attribute și calități ale vechiului mare preot al lui Dumnezeu. „În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt,...care după însemnătatea numelui său, este întâi, „Împărat al neprihănirii”, apoi și „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al Păcii”...rămâne preot în veac.” (versurile 1-3).

Consideră că Melhisedec înseamnă „Împărat al Neprihănirii.” Esențial ar fi hulitor să aplici acest titlu unei ființe umane pentru că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Numai o ființă divină ar putea să poarte acest titlu extraordinar în mod cuvenit.

Spune Comentariul Revăzut al Noii Biblii: „Notează că Scripturile îl descriu [pe Melhisedec] ca unul care a fost Împărat și preot. Combinarea acestor două oficii urma să fie o caracteristică specifică numai a Mântuitorului” (p. 1203, 1970, accentuarea în original).

Titlul nou extraordinar al lui Melhisedec este „Împărat al Păcii.” Desigur, ființele omenești supuse păcatelor pur și simplu nu cunosc calea păcii (Romani 3:10, 17) și să aplici un asemenea titlu oricărui om, ar fi din nou, virtual hulitor. Isus Hristos Însuși este Prințul Păcii (Isaia 9:6).

„Ca un Fiu al lui Dumnezeu”

Echilibrul dintre aceste două personaje mărețe devine și mai clară când citim Evrei 7. Versul 3 îl descrie pe Melhisedec ca fiind „fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, *neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții*, --

Isus – Dumnezeu și om

Isus Hristos este astăzi mijlocitorul între Dumnezeu Tatăl și om. Dar ca să poată împlini perfect acel rol crucial El a trebuit să fie amândouă Dumnezeu și om. El a fost cu adevărat om în fiecare sens al cuvântului sau noi nu am avea mântuirea din păcatele noastre. Apostolul Pavel Îl numește „Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5), după cum face și apostolul Petre (Faptele Apostolilor 2:22).

Pavel ne spune, într-un vers citat mai devreme, că noi ar trebui să avem aceeași atitudine umilă, de servit, ca a lui Isus Hristos, „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși, n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de om, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:6-8).

Maturitatea lui Isus a fost plină și completă în sensul că El a trăit o viață ca o ființă fizică omenească care s-a terminat prin moarte. Lui i s-a făcut foame și a mâncat, a obosit și s-a odihnit, a umblat și a vorbit la fel ca orice altă ființă umană. N-a fost nimic

care a fost *asemănat cu Fiul lui Dumnezeu*, -- [și care] rămâne preot în veac.” Preoția lui nu încetează niciodată! Singurul preot care ar fi posibil să poată corespunde acestor calificări a fost preexistentul Cuvânt, măreața Ființă care a fost prezentă înainte de însăși creația (Ioan 1:1).

Descrierea „fără tată, fără mamă” înseamnă cu mult mai mult decât presupunerea că legăturile de familie ale lui Melhisedec au fost simplu omise din relatarea Genesei. El nu a avut părinți umani fizici! În context fraza „neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții” face acest fapt clar ca un cristal.

În sfârșit, fraza „*asemănat cu Fiul lui Dumnezeu*” („purtând asemănarea Fiului lui Dumnezeu”) este mai departe evidență puternică a identității lui Melhisedec. El a fost „asemenea” Fiului lui Dumnezeu – pentru că El nu a fost încă, în realitate, Fiul lui Dumnezeu, adică până când a fost procreat de Dumnezeu Tatăl prin intermediul Sfântului Duh.

Melhisedec nu ar fi putut fi *Tatăl* pentru că el era Preot al lui Dumnezeu Cel Prea Înalt.” El nu ar fi putut să fie decât Veșnicul, preexistent Cuvânt, care mai târziu a devenit Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

în apariția Lui fizică care să-L distingă de oricare alt bărbat evreu al epocii sale (Isaia 53:2).

Diferența esențială a fost în domeniul spiritual. Isus a primit continuu necesara putere spirituală dela Tatăl (compară Ioan 5:30; 14:10). În fapt El a posedat Spiritul lui Dumnezeu dela concepție, actualmente fiind procreat în uterul Mariei prin Duhul Sfânt. Deși a fost ispitit ca fiecare dintre noi, Hristos nu a încălcat *niciodată* legea lui Dumnezeu. El nu a păcătuit nici măcar odată (Evreii 4:15; 1 Petru 2:22).

Una dintre cele mai insidioase erezii în istoria de 2000 de ani a Creștinismului este că Isus Hristos nu a fost în realitate un om, că el nu fost ispitit să păcătuiască. Apostolul Ioan condamnă aceste învățături în cei mai puternici termeni.

Această erezie a început în primul secol, și persistă chiar și astăzi, continuând să ducă pe oameni mai departe de adevărul lui Dumnezeu. Noi trebuie să recunoaștem că dacă Isus nu ar fi fost cu adevărat om, atunci sacrificiul lui pentru păcatele noastre ar fi fără nici o importanță.

Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu

Isus Hristos este numit „Fiul Omului” mai mult de 80 de ori în Noul Testament. A fost termenul cel mai obișnuit pe care L-a folosit El când s-a referit la El însuși.

Hristos s-a referit repetat la El însuși ca Fiul Omului în legătură cu suferințele Lui și moartea sacrificială pentru păcatele omenirii (Matei 17:22; 26:45; Marcu 9:31; 14:41). Deși de origine divină, El s-a identificat deliberat cu condiția umanității, de dureri și suferințe a rasei umane. Profetul Isaia îl numește „om al durerii și obicinuit cu suferința” (Isaia 53:3).

Simpatizând cu slăbiciunile și dificultățile noastre omenești, Isus a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

El de asemenea S-a numit Fiul Omului când S-a referit la rolul Său de viitor Conducător al omenirii în Împărăția lui Dumnezeu (Matei 19:28). El l-a folosit chiar și când S-a descris ca „Domn al Sabatului,” explicând cum Sabatul zilei a șaptea ar trebui observat cu milă și compasiune (Marcu 2:27-28; Matei 12:8; Luca 6:5).

Atunci, când El a venit în regiunea Cezarea Filipi, Isus i-a întrebat pe discipoli, „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” (Matei 16:13). Ei au răspuns prin repetarea câtorva păreri obișnuite dar eronate despre identitatea lui Isus. Simon Petru a răspuns:

„ Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (versul 16). Isus a observat că Însuși Tatăl i-a dezvăluit lui Petru acest adevăr minunat (versul 17).

Toți apostolii au ajuns să recunoască același adevăr și ocazional s-au referit la El cu acel titlu (Matei 14:33; Ioan 20:31; Romani 1:3-4). Isus Hristos este foarte mult Fiul lui Dumnezeu cu tot ce implică acel nume.

Înțelegând pe Dumnezeu prin Hristos

„...Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl...” (Ioan 14:9).

Biblia este plină de chei adesea scăpate din vedere care ar putea rezolva multe din neînțelegerile noastre despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Citind Scripturile cineva poate să simtă vag aceste lucruri dar fără să le poată vedea vreodată clar din cauza inducerii în eroare a concepțiilor greșite despre Scripturi.

Isus Hristos a venit ca să dezvăluie pe Dumnezeu Tatăl (Matei 11:27). Totuși majoritatea Creștinătății minimalizează continuu rolul Tatălui și pune accentul aproape exclusiv pe Hristos. Asemenea gândire nu a pornit niciodată dela Isus Însuși. El ne-a spus ca să ne rugăm în felul acesta: „*Tatăl nostru care ești în ceruri!* Sfințească-se *Numele Tău*, vie împărăția *Ta*; facă-se voia *Ta* precum în cer așa și pe pământ” (Matei 6:9-10). Isus întotdeauna S-a străduit să-i familiarizeze pe oameni cu Tatăl și să-i îndrepte spre El.

Fără să înțeleagă cu adevărat cele patru Evanghelii, lumea suferă de o lipsă de înțelegere teribilă a lui Dumnezeu Tatăl. Realitatea biblică este adesea opusă felului în care mulți, chiar și cei din stabilimentul religios principal, Îl descriu de obicei.

Tatăl este preocupat intim de întreaga creație. Chiar și căzutul unei vrăbii îi atrage atenția. Totuși Hristos a zis că ființele umane sunt cu mult mai prețioase decât vrăbiile, și că Tatăl este profund preocupat de planul Lui pentru umanitate.

El trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. El este bun cu ființele umane rele și nerecunoscătoare. El este cu îndurare (Luca 6:35-36), tolerând multe dela o omenire îndărătnică. El are răbdare cu noi toți, întotdeauna sperând la pocăință completă (2 Petre 3:9).

Dumnezeu Tatăl este preocupat în special cu „primele fructe” – acei chemați la viața veșnică acum în epoca aceasta – și în particular acei vulnerabili „micuți” care sunt în primele faze ale convertirii (Matei 18:6-14). Creștinii care sunt mai maturi sunt sfătuiți cu fermitate să fie atenți și să nu ofenseze „pe vre-unul din acești micuți” (versul 10).

Fiul, Isus Hristos, în timp ce a fost om a demonstrat felul în care Tatăl gândește și trăiește. Cu adevărat El a venit să-L dezvăluie pe Tatăl. Prin Însuși Hristos – prin viața și munca Lui, prin exemplul Lui perfect – putem noi înțelege mai complet natura și caracterul Tatălui. Adesea mulți scapă din vedere acest principiu biblic crucial.

Hristos Îl reflectă pe Tatăl

Noul Testament aruncă multă lumină de cum trebuie noi să înțelegem Vechiul Testament, în special chestiunile despre Tatăl și Fiul.

Din nou, Evrei 1:2-3 ne spune: „[Dumnezeu], la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin [sau prin-un] Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui [Tatălui] și *întipărirea Ființei Lui...*” Hristos este exact ca și Tatăl.

În acest vers particular, *întipărirea* este tradus de la cuvântul grec *character*. Acest termen înseamnă „o sculă pentru gravat,...sau „o șampilă” sau „imprimare” ca pe o monedă sau sigiliu, în care caz sigiliul sau matrița care face impresia poartă întipărirea făcută de ea, sau invers, toate amănunțele „întipării” corespund respectiv cu cele ale instrumentului care le-a produs” (*Dicționarul Expositor Complet de Cuvinte al Vechiului și Noului Testament al lui Vine* [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], „Image,” p. 319).

Nu este de mirare că Isus i-a spus lui Filip: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). Hristos este imaginea expresă a lui Dumnezeu Tatăl. Noi putem obține multă înțelegere din conversația lui Hristos cu apostolii Lui. El i-a spus lui Toma, „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (versul 6). Isus a venit să-l dezvăluie pe Tatăl. Hristos a continuat, „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște, și L-ați și văzut” (versul 7).

Este foarte ușor ca în grabă să citești peste aceste cuvinte și să nu le prinzi semnificația. Biblia nu este o carte pentru citit în viteză sau de răsfoit cu neatentie. Înțelegerea sensului ei profund cere meditație calmă și gândire profundă. Noi ar trebui să ne facem un obicei de a sta și de a reflecta asupra semnificației a ceea ce citim.

Discipolii nu erau încă convertiți – adică născuți din Duhul Sfânt – și deci ei nu puteau să înțeleagă semnificația de necrezut a ceea ce le spunea Isus. Hristos i-a spus lui Petre într-alt loc, „...după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32). În timpul primei ceremonii de spălat al picioarelor, în timpul Paștelui, El i-a spus lui Petru, „Ce fac Eu, tu ni pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” (Ioan 13:7).

După învierea lui Hristos, Dumnezeu avea să trimită Duhul Lui în ziua de Pentecost, și atunci discipolii aveau să înceapă să înțeleagă (Ioan 14:16-17; 16:12-13). Dar să ne întoarcem la discursul lui Hristos cu discipolii.

Filip s-a alăturat conversației. El a spus lui Isus, „Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns” (Ioan 14:8). Simplu, Filip nu înțelesese ce îi spusese Hristos lui Toma în versul 7.

„Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”” (versul 9).

Isus l-a dojenit cu blândețe pe Filip pentru lipsa lui de înțelegere. Totuși alți discipoli erau în aceeași situație. Chiar și astăzi cei mai mulți oameni nu-și dau seama complet de impactul spiritual al cuvintelor lui Hristos. Deși Ei erau doi indivizi separați, Isus era întipărirea expresă a Tatălui. Isus Hristos a fost leit ca Dumnezeu Tatăl – totuși Biblia arată clar că Ei erau și sunt două Ființe separate.

Noi îl înțelegem pe Dumnezeu Tatăl prin Hristos. Noi înțelegem natura și caracterul Tatălui prin Fiu – nu prin filozofii antice sau cunoștința incompletă adesea eronată a ființelor omenești supuse greșelilor.

Înțelegând natura duhului

Prin experiența actuală a lui Hristos Evangheliile aruncă multă lumină de cum urmează ca noi să înțelegem natura spiritului când o comparăm cu carnea din persoana lui Hristos.

Consideră lumea spiritelor și întreabă-te: Au formă ființele duhuri? Au ele corpuri spirituale care se pot discerne? Posedă ele personalitate? Au ele fețe? Au ele voci?

Poate ochiul omenească să-L vadă pe Dumnezeu? În anumite condiții protejate, da, după cum Dumnezeu a mărturisit despre Moise: „el vede chipul Domnului” (Numere 12:8). Punând toate Scripturile potrivite împreună, vedem că această Ființă divină a fost preexistentul Cuvânt din Ioan 1:1 în loc de Dumnezeu Tatăl.

Unic în toată Scriptura, sub măsuri protectoare, lui Moise i-a fost permis să vadă spatele lui Dumnezeu în forma Lui glorificată (Exodul 33:18-23). Și totuși nu i-a fost permis să vadă fața lui Dumnezeu în plină glorie pentru că, strălucește ca soarele în toată puterea, Moise ar fi pierit imediat (versul 20).

Într-o altă ocazie importantă, după ce a dat Cele Zece Porunci, Moise, Aron, cei doi fii ai lui Aron și 70 de bătrâni ai Israelului au văzut pe Dumnezeul Israelului. „Eu am văzut pe Dumnezeul lui Israel sub picioarele Lui era un fel de lucrare din safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui” (Exodul 24:9-10). Este de presupus de asemenea că și în această situație preexistentul Cuvânt i-a protejat de întreaga intensitate a gloriei Lui.

Fața lui Dumnezeu

Asemenea întrebări devin și mai interesante dacă le aplicăm la Dumnezeu Tatăl, „Domn al cerului și al pământului” (Matei 11:25). Conducătorul Mare al întregului univers. Hristos ne dă multă introspecție cum să explorăm răspunsurile – nu numai din mărturia Sa proprie, dar și prin apariția Sa discipolilor *după* învierea Lui la viață spirituală veșnică.

Evident că îngerii în cer pot vedea pe Tatăl. Evidența biblică este găsită limpede în Matei 18:10. Isus a zis, „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți: căci vă spun că *îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri.*”

În cartea sa *Fața omenească* [The Human Face], Daniel McNeill întreabă: „Are Dumnezeul Creștin o față? Biblia spune că el a făcut pe oameni după imaginea Sa, ceea ce sugerează că are” (1998, p. 140). Aceasta ar fi concluzia normală a oricărui neîndoctrinat mai înainte de filozofiile eronate care datează din timpurile antice.

Apostolul Ioan a înregistrat multe din ce a zis Isus despre Tatăl. Ioan 1:18 este un exemplu: „Nimeni n-a văzut vre-odată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, *Acela L-a făcut cunoscut.*” Din nou, Hristos a venit să-L dezvăluie pe Tatăl. Dumnezeu poate fi văzut, dar Isus este singura ființă omenească care L-a văzut vre-odată față-n față, în forma Lui complet glorificată.

Puțin mai târziu, în Evanghelia lui Ioan, Hristos zice unei femei Samaritene, „...Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. *Dumnezeu este Duh*; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:21-24). Dumnezeu Tatăl nu este fizic; El este Duh – totuși nu înseamnă că El este fără formă sau contur.

Hristos a declarat: „Și Tatăl care M-a trimes, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața” (Ioan 5:37). Și totuși este implicat clar din aceste pasagii în Evanghelia lui Ioan că Tatăl poate fi auzit și văzut, dar nu cu ochi omenești. El a fost văzut numai de Fiu (Ioan 6:45-46) și de mulțimea îngerilor – plus câteva ființe omenești, inclusiv profetul evreu Daniel și Apostolul Ioan, prin viziuni.

Pentru că Isus a spus, „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9), asemănarea dintre Tatăl și Fiu trebuie să fi fost puternică în mai multe feluri decât putem să ne imaginăm omenește. Totuși, Ei sunt două Ființe separate distinct care plănuiesc și se sfătuiesc una cu alta continuu.

Ce ne învață învierea lui Hristos?

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25).

Apostolul Pavel ne spune că: „nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 15:50). Deci învierea lui Hristos la viața veșnică a fost într-un trup spiritual glorificat (Filipeni 3:21), de aceeași esență divină ca a Tatălui. Totuși învierea lui a apărut într-o varietate de forme minunate. Povestirea din Evanghelie ne arată că nimeni nu l-a recunoscut dacă nu a vrut El.

Maria din Magdala a fost prima persoană care l-a văzut pe Isus după înviere. Ioan înregistrează că ea s-a dus la cripta lui Isus când era încă întuneric și și-a dat seama că cripta era goală (Ioan 20:1-2). Ea a devenit imediat foarte neliniștită și disperată pentru că a crezut că corpul lui Hristos fusese furat.

Remarcabila experiență a Mariei Magdalena

Maria s-a dus să le spună lui Petre și Ioan, care atunci s-au repezit la mormânt. Dar singurele lucruri pe care le-au găsit acolo au fost lucrurile de înmormântare ale lui Hristos. Când Dumnezeu l-a înviat pe Hristos la viața spirituală, El în aparență a trecut prin ele ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

Noi ne alăturăm descrierii în versul 14: „După ce a zis aceste vorbe, s-a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus.” Maria Magdalena nu a recunoscut pe cineva pe care îl știuse bine. Ea a presupus că era grădinarul. Ce a urmat apoi a fost o recunoaștere neașteptată.

„Isus i-a zis: „Marie!” Ea s-a întors și l-a zis în evreiește: „Rabine!” adică: „Învățătorule!” (versul 16). Visul imposibil s-a adeverit – necrezutul s-a întâmplat!

Acest moment particular de recunoaștere este poate neîntrecut în toată istoria. O femeie plângând, consternată, care crede că totul este pierdut deodată își dă seama că Mântuitorul ei este în viață, și este bine, și stă chiar în fața ei! Valul emoției care a cuprins-o trebuie să fi fost de nedescris. Simplu, Isus i s-a adresat în același fel în care El i se adresase atât de multe ori înainte în timp ce încă era o ființă omenească.

Mulți dintre noi au avut experiența ca pe neașteptate să vedem pe cineva pe care îl cunoaștem bine pe care nu l-am văzut pentru mult timp. Emoția pe care o simțim este foarte greu de descris suficient.

Dar, cu mult mai mult decât atât, această femeie – din care Isus a dat afară șapte diavoli – a fost prima ființă omenească din istorie care să-L vadă pe Hristos înviat în persoană și să-L recunoască cine a fost. Ce onoare!

Dar de ce ea? Poate pentru că ea a avut încredere și a fost devotată lui Isus într-un fel în care puține ființe omenești au fost vreodată. De asemenea, ea a fost întotdeauna

demonstrabil de recunoscătoare pentru ce făcuse Hristos pentru ea. Înainte de vindecarea ei de necrezut, viața ei trebuie să fi fost o viață de pură tortură.

Trupul înviat al lui Hristos

Isus înviat a trecut prin pereții groși și a putut să apară deodată și să dispară după voie (Luca 24:31; Marcu 16:12). Unii argumentează că trupul înviat al lui Hristos a fost același trup fizic cu care murise, egalând aceste puteri cu umblatul Lui miraculos pe apă în timp ce era încă om. Biblia, totuși, ne asigură că Isus a fost acum din nou un spirit, cum fusese El mai înainte cu Tatăl (Ioan 17:5) – ne deranjat de legile de fizicii care ne limitează pe noi, ființele fizice omenești.

Pavel declară explicit că, deși „Omul întâi [Adam] este din pământ, pământesc” (1 Corinteni 15:47), „... Al doilea Adam a fost făcut *un duh* dătător de viață” (versul 45).

Într-adevăr, El a fost din nou „Cel Prea Înalt, a cărui locuință este vecinică” (Isaia 57:15). Deci cum putem noi explica varietatea de apariții, *ca oameni*, de după înviere înregistrate în Scripturi? Să citim și să studiem câteva.

Mai târziu în conversația lui Hristos cu Maria Magdalena în Ioan 20:17, Isus a zis, „Nu mă ținea”! [Nu mă atinge], căci încă nu m-am suit la Tatăl Meu...” În aparență Maria ar fi putut să-L atingă pe Isus Hristos cum ar fi fost un orice om normal. Evident, aici Isus a apărut în forma și figura unui ființe umane normale.

În aceeași seară, Hristos a apărut unui grup al apostolilor originali, „le-a arătat *mâinile și coasta* Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul” (versul 20). Dar Toma nu a fost acolo pentru această ocazie, și el nu a vrut să accepte cuvântul celorlalți.

Când Isus le-a apărut din nou opt zile mai târziu (versul 26), Toma a fost prezent. „Apoi a zis [Isus] lui Toma: „Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.” Reacția lui Toma? „Drept răspuns, Toma I-a zis: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (versurile 27-28). Toma acum a știut fără nici un fel de dubiu că Isus era Dumnezeu!

S-ar fi putut să fie aceste împrejurări de necrezut (și altele ca ele) ce au inspirat Apostolului Ioan să scrie în cuvintele de deschidere ale primei lui scrisori: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea și vă vestim viața vecinică” (1 Ioan 1:1).

Îți amintești că Cuvântul a devenit Hristos (Ioan 1:14). Din nou, este posibil ca în versul abia citat, Ioan să fi avut pe înviatul Hristos chiar mai mult în minte decât pe Isus omul.

Apărând în formă fizică

Mai târziu Hristos le-a apărut din nou. „După aceea Isus S-a mai arătat ucenicilor Săi la marea Tiberiadei. *Iată cum S-a arătat* (Ioan 21:1). În această ocazie anumită El le-a gătit gustarea de dimineață (versul 9), și după aceea I-a spus lui Petru de trei ori „paște oile Mele” (versul 17).

Acest capitol nu spune dacă Isus a mâncat gustarea de dimineață cu ei, dar alte relatări ale Evangheliei arată că El a mâncat după înviere. „I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și *a mâncat înaintea lor*” (Luca 24:42-43). Petru mai târziu a confirmat apostolilor apariția lui Isus, „cari am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți” (Faptele Apostolilor 10:41). Și El încă va mânca și va bea cu familia Lui nou născută marea masă de nuntă după învierea credincioșilor la întoarcerea Sa (Matei 26:29).

Aceste pasaje au convins pe mulți că Hristos încă trebuie să aibă trupul Lui fizic. Și totuși ar trebui să se arate că în Vechiul Testament, cu mult înainte ca Cuvântul să se încarneze ca Isus, El, „Domnul,” i-a apărut lui Avraam în formă fizică și a mâncat o masă cu el (Genesa 18). Atunci, este evident din aceste relatări, că Dumnezeu poate să se manifesta el însuși în forme fizice, tangibile. Este clar că El poate mânca pentru celebrare și bucurie, totuși El nu are nevoie de mâncare sau băutură ca să susțină viața Lui veșnică de spirit (Ioan 5:26).

La ocazia când înviatul Hristos a mâncat cu discipolii Săi, El a stat în mijlocul lor și ei au fost înfricoșați pentru că „ei credeau că văd un duh” (Luca 24:37). Hristos le-a spus atunci: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu. Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale (versurile 39-40).

Totuși din nou, mulți susțin că aceasta dovedește că trupul înviat al lui Hristos a fost fizic. Dar noi am văzut deja din 1 Corinteni 15:45 că El a fost și *este acum duh*. Aparenta contradicție este rezolvată cu ușurință dacă noi considerăm de ce au fost înspăimântați discipolii lui Isus. Este posibil ca ei să fi crezut inițial că El era un spirit rău, sau demon. Hristos, totuși, a dovedit prin apariția Lui în formă încarnată că El nu era un demon.

Apostolii urmau să fie martorii învierii și să dea dovadă de mântuirea lui Isus. Isus a făcut absolut sigur că ei au știut că el a fost înviat la viața veșnică – și că a fost într-adevăr EL, aceeași persoană cu care ei fuseseră în ultimii trei ani și jumătate.

Noi nu putem ignora cu ușurință toate aceste pasaje că nu ar avea semnificația în termenii naturii lui Dumnezeu. Poate că noi nu le înțelegem complet, dar aceste evenimente au avut loc cu adevărat (Ioan 20:30-31; 21-24). Noi nu ne încumetăm să-L limităm pe Dumnezeu sau ce poate El să facă. Din nou, noi înțelegem natura și ființa Lui prin Sfintele Scripturi – nu prin concepții filozofice antice.

Este Dumnezeu o Trinitate?

„A propovăduit cu adevărat Noul Testament elaborata – și foarte contradictorie – doctrină a Trinității? Karen Armstrong, O istorie a lui Dumnezeu [A History of God].

Am văzut că Dumnezeu este dezvăluit în Scriptură ca o familie – compusă din Tatăl și Fiul în cer, cu mulți membri potențiali ai aceeași familii divine acum pe pământ. Biblia vorbește de „...[Isus Hristos] din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3:15).

Doi membri divini ai acestei familii, Tatăl și Fiul, au reședința în ceruri, dar copiii omenesți ai lui Dumnezeu pe pământ, chiar și acum ajută să formeze această familie (Romani 8:14; Ioan 3:12). (Pentru a înțelege mai mult, te rugăm cere broșura gratuită *Care este destinul tău?* [What is your destiny?].

Dar ce este despre Trinitate? Milioane de oameni au credința că Dumnezeu consistă din trei persoane sau entități distincte – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – toate într-o singură ființă. Cum să alegem între explicații privitor la natura lui Dumnezeu? Simplu spus, numai Scriptura poate să ne dea răspunsul adevărat. Faptul că cuvântul *Trinitate* nu apare nicăieri în Biblie ne dă de asemenea motiv de meditare. Noi nu trebuie să ne cramponăm de tradiții religioase vechi de lungă durată dacă ele contrazic Scripturile. Credința noastră trebuie să se sprijine solid pe învățăturile Sfintei Biblii. Isus a spus: „Cuvântul Tău [al lui Dumnezeu] este adevărul” (Ioan 17:17).

Evidența din Noul Testament

Adevărul este că Biblia *nu* propovăduiește Trinitatea. În *Companionul Oxford al Bibliei* [The Oxford Companion to the Bible], cuvintele de deschidere sub articolul „Trinitatea” sunt edificatoare: „Din cauză că Trinitatea este o parte atât de importantă a doctrinei Creștine ulterioare, este remarcabil că termenul nu apare în Noul Testament. Asemănător, concepția dezvoltată a trei co-egali parteneri în Divinitate găsită în *formulările ulterioare ale crezului* nu pot fi detectate cu claritate în cuprinsul canonului [Noului Testament]” (Bruce Metzger și Michael Coogan, editori, 1993, p. 782, accentuarea adăugată în cuprinsul acestor citate).

Termenul *ulterior* este o cheie vitală în înțelegerea cauzei pentru care credința generală Creștină a fost încărcată cu doctrina Trinității. Teologii de după primul secol au conceput inițial această doctrină, și alții au adăugat și au dezvoltat-o de-a lungul veacurilor.

Notează această afirmație în *Noul Dicționar al Bibliei* [New Bible Dictionary]: „Termenul *Trinitate* nu este găsit el însuși în Biblie. A fost folosit prima dată de Tertulian la sfârșitul secolului al doilea, dar a primit circulație largă și elucidare formală numai în secolele IV și V” (1996, „Trinity”).

Același dicționar explică cum că „doctrina formală a Trinității a fost rezultatul a mai multor încercări inadecvate ca să se explice cine și ce este Dumnezeu Creștin...Ca să rezolve aceste probleme Părinții Bisericii s-au întrunit în 325 în Consiliul de la Nicea ca să producă o definiție biblică ortodoxă privitor la identitatea divină.” Totuși, până în 381, „la Consiliul de la Constantinopol, nu a fost afirmată divinitatea Duhului...”

O altă sursă teologică admite că a fost „o impresie de *binitarism* [adică *doi* în unitate, Tatăl și Fiul] căreia i s-a dat mare considerație în al doilea și al treilea secol...Gânditorii pluraliști...au menținut o co-prezență plină a două (*mai târziu* trei) entități distincte în cadrul Divinității...” (Alan Richardson, editor, *Un Dicționar al Teologiei Creștine* [A Dictionary of Christian Theology], 1969, p. 345, emfaza adăugată).

Noi vedem, atunci, că doctrina Trinității nu a fost formalizată decât mult timp după ce Biblia a fost completată și apostolii morți de mult în mormintele lor. Le-au luat teologilor ulterioari câteva secole ca să sorteze ce au crezut ei privitor la Duhul Sfânt. Este regretabil că doctrina Trinității a fost o barieră majoră pentru o înțelegere clară a adevărului biblic că Dumnezeu este o *familie divină*.

Continuând cu relatarea din *Companionul Oxford al Bibliei* [The Oxford Companion to the Bible]: „În timp ce scriitorii Noului Testament spun o mulțime despre Dumnezeu, Isus și Duhul fiecăruia, nici unul dintre scriitorii Noului Testament nu expun relația dintre cei trei în amănuntele pe care o fac scriitorii Creștini ulterioari” (p. 782). Acești oameni de știință, de sigur, declară întrucâtva mai puțin decât ce este evident celor care înțeleg explicația biblică a lui Dumnezeu.

Adausul fals în 1 Ioan 5:7-8

Unii traducători de Biblie ai vremilor trecute au fost atât de zeloși ca să găsească sprijin în Scripturi pentru credința lor în Trinitate încât ei literal au adăugat-o. Un exemplu potrivit este 1 Ioan 5:7-8. Se citește acum în Biblie Versiunea Regelui James [King James Version (KJV)], cunoscută de asemenea ca Versiunea Autorizată (VA): „(Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei una sunt.) Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.” Cuvintele în italice simplu nu fac parte din manuscrisul acceptat al Noului Testament. Regretabil, Noua Versiune A Regelui James [New King James Version (NKJV)] citește esențial la fel.

Cele mai multe comentarii ale Bibliei ne spun că aceasta este o adăugare falsă la textul biblic. Consideră cuvintele Comentariului Nou al Bibliei [The New Bible Commentary]: *Revizuit* „Notează că versiunea autorizată (*a Bibliei*) include material adițional în acest punct. Dar cuvintele sunt clar o spoială și sunt pe bună dreptate excluse în Versiunea Standard Revizuită, chiar și din marginile ei” (1970, p. 1269).

În Noua Versiune Standard Revizuită [New Revised Standard Version], 1 Ioan 5:7.8 citește corect: „Sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele, și acești trei sunt de acord.” Ioan personifică aceste trei elemente ca dând mărturie, la fel cum Solomon a personificat înțelepciunea în cartea Proverbe.

„Evidența textului este toată împotriva lui 1 Ioan 5:7-8,” explică Neil Lightfoot. „Dintre toate manuscrisele grecești, sunt numai două care îl conțin. Aceste două manuscrise sunt de o dată foarte târzie, unul din secolul 14 sau 15, și celălalt din secolul 16. Amândouă arată clar că acest vers a fost tradus din latină” (*Cum am primit Biblia* [How We Got the Bible], 1963, pp. 56-57).

Comentariul Bibliei lui Expositor [The Expositor's Bible Commentary] de asemenea destituie ambele versiuni KJV and NKJV ale 1 Ioan 5:7-8 ca „o evidență șlefuire târzie și fără merit” (Glenn Barker, vol. 12, 1981, p. 353). *Comentariul Bibliei*

lui Peake [Peake's Commentary on the Bible] este de asemenea foarte incisiv în comentariile sale: „Faimoasa interpolare după „trei martori” nu este tipărită în RSV și pe bună dreptate...Nici unul dintre greci (manuscrite) nu o conțin. A apărut mai întâi târziu în secolul 4 în textul latin, a intrat în Vulgate și în sfârșit în Noul Testament al lui Erasmus” (p. 1038).

Din nou, *Trinitatea* nu a intrat în folosință obișnuită ca un termen religios decât după Consiliul dela Nicea în 325 a.d., mai multe secole după ce ultimele cărți ale Noului Testament au fost completate. Nu este un concept biblic.

Dece este numit uneori „El” sau „Lui”

Multă lume presupune că Duhul Sfânt este o entitate personală, bazat pe referințele la Duh ca „el,” „lui” și „însuși” în Noul Testament. Această confuzie a apărut din doi factori – folosirea în limba greacă a pronumelor modificate după declinare, și părăsirea din partea unor traducători.

Greaca, după cum o fac toate limbile Romanice (spaniola, franceza, italiana, etc.) cere un gen specific pentru fiecare substantiv. Fiecare obiect, animat sau inanimat, este desemnat fie ca masculin, feminin sau neutru. Genul este de multe ori fără relație dacă obiectul este cu adevărat masculin sau feminin. Spre exemplu, cuvântul *livre*, însemnând „carte,” este de genul masculin și este însoțit de un pronume echivalent cu englezul „el.” În spaniolă, *mesa*, sau „masă,” este la feminin. Este clar că aceste două substantive au gen, dar genul lor nu înseamnă că sunt în realitate bărbat sau femeie.

În limba engleză, prin contrast, cele mai multe substantive care nu se referă la obiecte dar sunt masculine sau feminine sunt desemnate în genul neutru.

În limba greacă, cuvinte și masculine și neutre sunt folosite ca să descrie Duhul Sfânt. Cuvântul grecesc tradus „Ajutor,” „Mângâietor” și „Avocat” în Ioan 14-16 este *parakletos*, un cuvânt masculin în grecește, și astfel referit în aceste capitole cu prenumele echivalente în engleză cu „el,” „lui,” „a lui,” „el însuși,” „cine” și „pe cine.”

Din cauza genului masculin al *parakletos*, aceste prenume sunt corecte gramatical în grecește. Dar ca acestea să fie traduse în engleză ca „el,” și „lui,” etc., este *incorect* gramatical. De aceea supoziția că Duhul Sfânt este o persoană să fie referită cu „el” sau „lui” este incorectă.

Neutru în natură, nu personal

Nu este nici o justificare ca să se refere la termenul „Duhul Sfânt” cu prenume masculin, chiar și în limba greacă. Cuvântul grec *pneuma*, de obicei tradus ca „spirit” dar de asemenea tradus ca „vânt” și „respirație,” este gramatical un cuvânt neutru. Deci în limba greacă prenume echivalente cu englezescul „it” sunt potrivite cu folosința acestui cuvânt pentru „spirit.”

Totuși, când King James sau Versiunea Autorizată au fost produse, (la începutul lui 1600), doctrina Trinității, fusese deja acceptată pentru mai mult de o mie de ani. Este natural deci că traducătorii acelei versiuni de obicei au ales pronume personale în loc de neutre. Când s-au referit la Duhul Sfânt în Engleză (vezi spre exemplu, Ioan 16:13-14, Romani 8:26).

Notează, că în unele pasaje în KJV traducătorii au folosit potrivit pronumele neutru. Romani 8:16, spre exemplu, zice: „Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Matei 10:20, și 1 Petre 1:11 sunt alte locuri unde pronumele neutru a fost utilizat potrivit.

Regretabil, traducătorii englezi ai Bibliei, au mers mai departe decât traducătorii lui King's James în a se referi la Duhul Sfânt ca masculin în loc de neutru. Astfel, Duhul Sfânt este întotdeauna referit ca un „el” sau „lui” în versiunile mai noi. Aceasta nu reflectă corectitudinea lingvistică ci părtinirea doctrinală sau presupunerile incorecte ale traducătorilor Bibliei.

Dar despre Matei 28:19?

Matei 28:19 este un pasagiu din Biblie uneori înțeles greșit în privința doctrinei Trinității. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

Amintește-ți de principiul important al Bibliei interpretând Biblia. Ce ne arată acest pasaj particular este formula corectă de botez.

Notează Faptele Apostolilor 2:38: „Pocăiți-vă”, le-a spus Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.” După adevărata pocăire și fiind botezat, exemplul din Scriptură este că preotul pune mâinile sale pe persoana pocăită și atunci el sau ea primește Duhul Sfânt direct dela Dumnezeu (Faptele Apostolilor 8:14-17).

Atât cât este de important, botezul singur nu este suficient. Trebuie să fie urmat de pusul mâinilor mandat de Biblie pentru primirea Duhului Sfânt – sămânța vieții veșnice (Faptele Apostolilor 19:1-6). Noi nu ne putem împărtăși din natura lui Dumnezeu (2 Petru 1:4) fără să fim mai întâi născuți din Tatăl prin Duhul Sfânt, care ne împarte natura divină.

Instrucțiunile lui Hristos din Matei 28:19 presupune că, înainte de a fi botezat, credincioșii învățau despre Dumnezeu Tatăl, Fiul Său și Duhul Sfânt. La botez, ei intră într-o relație de familie personală cu Dumnezeu Tatăl și Fiul Său prin Duhul Sfânt, deci primind numele lui Dumnezeu (compară Efeseni 3:14-15). Acesta este mesajul din Matei 28:19.

Duhul Sfânt: Nu este o Ființă Personală

*„...nici prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, -- zice Domnul oștirilor”
(Zaharia 4:6).*

În capitolul precedent am văzut că învățăturile despre Trinitate au fost inițiate cu mult după ce Noul Testament fusese scris, și nu de scriitorii Bibliei. Cum definim noi atunci Duhul Sfânt dacă nu este o persoană?

În loc să descrie Duhul Sfânt ca o persoană sau entitate distinctă, Biblia cel mai des se referă la el și îl conectează cu *puterea* divină a lui Dumnezeu (Zaharia 4:6; Mica 3:8). Savanții evrei, examinând referirile la el din Vechiul Testament, nu au definit niciodată Duhul Sfânt ca nimic altceva decât puterea lui Dumnezeu.

În Noul Testament, Pavel se referă la el ca duhul puterii, dragostei și al unei minți sănătoase (1 Timotei 1:7). Informând-o pe Maria că Isus avea să fie conceput supranatural în pântecele ei, un înger i-a spus, „Duhul Sfânt se va pogori peste tine...” și el l-a definit ca „*puterea Celui Prea Înalt*,” care „te va umbri” (Luca 1:35).

Isus a început preoția Lui „plin de puterea Duhului” (Luca 4:14). El le-a spus celor ce-L urmau, „voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi” (Faptele Apostolilor 1:8).

Petru ne relatează „cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret” (Faptele Apostolilor 10:38). Aceasta a fost aceeași putere care L-a împuternicit pe Hristos să îndeplinească multe minuni extraordinare în timpul preoției Lui. Duhul Sfânt este însăși natura, prezența și expresia puterii lui Dumnezeu lucrând active în servitorii Lui (Ioan 14:23; 2 Petre 1:4; Gălățeni 2:20).

Isus Hristos a lucrat prin Apostolul Pavel „prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt” (Romani 15:19). Din nou și din nou Scripturile descriu Duhul Sfânt ca puterea lui Dumnezeu.

În articolul despre Duhul Sfânt, *Dicționarul Anchor al Bibliei* [The Anchor Bible Dictionary] îl descrie ca „manifestarea prezenței și a puterii divine percepute în special în inspirația profetică” (vol. 3, 1992, p. 260).

Inspirația divină prin Duhul Sfânt

În mod repetat Scripturile au dezvăluit că Dumnezeu a împărțit inspirația divină profeților și servitorilor Săi prin Duhul Sfânt. Petru a notat „căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

Pavel a scris că planul lui Dumnezeu pentru omenire „a fost descoperit acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul” (Efeseni 3:5) și că învățăturile lui proprii erau inspirate de Duhul Sfânt (1 Corinteni 2:13). Pavel explică mai departe că prin Duhul Lui Sfânt Dumnezeu a dezvăluit adevăraților Creștini lucrurile pe care El le-a preparat pentru cei care Îl iubesc (versurile 9-16). Lucrând prin Duh, Dumnezeu Tatăl este dezvăluitorul adevărului celor care Îl servesc.

Isus le-a spus discipolilor Lui că Duhul Sfânt, pe care îl va trimite Tatăl, „vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Este prin Duhul lui Dumnezeu din noi că noi câștigăm intuiția și înțelegea spirituală.

Hristos a avut această înțelegere spirituală din abundență. Ca Mântuitor, El a fost proorocit să aibă „Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frica lui Dumnezeu” (Isaia 11:12).

Ca Fiul Omului pe pământ, Hristos a înfățișat în conduita Lui personală atributele divine ale lui Dumnezeu Atotputernic prin trăirea complectă a standardelor biblice ale Tatălui Său prin puterea Duhului Sfânt (compară 1 Timotei 3:16).

Alte atribute ale Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este descris în multe feluri care demonstrează că nu este o persoană divină. Spre exemplu, este referit ca un dar (Faptele Apostolilor 10:45; 1 Timotei 4:14). Ne este spus că Duhul Sfânt poate fi stins (1 Tesaloniceni 5:19), poate fi turnat (Faptele Apostolilor 2:17, 33), și că putem fi botezați cu el (Matei 3:11).

Oamenii pot să bea din el (Ioan 7:37-39), pot gusta din el (Evrei 6:4), pot fi umpluți cu el (Faptele Apostolilor 2:4; Efeseni 5:18). Duhul Sfânt poate să ne reînnoiască (Tit 3:5) și trebuie să fie stârnit înăuntrul nostru (2 Timotei 1:6). Aceste caracteristici impersonale cu siguranță nu sunt atributele unei persoane.

El este de asemenea numit „Duhul Sfânt care fusese făgăduit,” „arvună a moștenirii noastre” și „duhul de descoperire și înțelepciune...” (Efeseni 1:13-14; 17).

Acest Spirit nu este numai Duhul lui Dumnezeu Tatăl, pentru că Biblia îl cheamă de asemenea „Duhul lui Hristos” (Romani 8:9; Filipeni 1:19). Cu alte nume, este același Spirit, cum nu este decât un singur Spirit (1 Corinteni 12:13; Efeseni 4:4). Tatăl împarte același Spirit adevăraților Creștini prin Hristos (Ioan 14:26; 15:26; Tit 3:5-6), călăuzindu-i și împuternicindu-i să fie copiii Lui și „părtași firii dumnezeiești” (Romani 8:14; 2 Petru 1:4).

În contrast cu Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, care sunt continuu comparați cu ființele omenești în forma și conturul Lor, Duhul Sfânt este constant reprezentat, prin simboluri și manifestări variate, într-o manieră complet diferită – astfel ca vânt (Faptele Apostolilor 2:2), foc (versul 3), apă (Ioan 4:14; 7:37-39), ulei (Psalm 45:7; compară Faptele Apostolilor 10:38; Matei 25:1-10), un porumbel (Matei 3:16) și o „arvună” sau plată de depozit, pentru viața veșnică (2 Corinteni 1:22; 5:5; Efeseni 1:13-14). Aceste descrieri sunt greu de înțeles, ca să spui cel mai puțin, dacă Duhul Sfânt este o persoană.

În Matei 1:20 găsim mai multă evidență că Duhul Sfânt nu este o entitate distinctă, dar puterea divină a Lui Dumnezeu. Aici citim că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt. Totuși, Isus s-a rugat și s-a adresat lui Dumnezeu Tatăl și nu Duhului Sfânt (Matei 10:32-33; 11:25-27; 12:50). El nu a reprezentat nici odată pe Duhul Sfânt ca Tatăl Lui. Este clar, că Duhul Sfânt a fost agenția sau puterea prin care Tatăl a obținut pe Isus ca Fiul Său.

Exemplul și învățătura lui Pavel

Dacă Dumnezeu a fost o Trinitate, cu siguranță că Pavel, care a înregistrat multe din temeliile teologice ale începutului Bisericii, ar fi priceput și învățat acest concept. Totuși nu putem găsi asemenea învățătură în scrierile lui.

Mai mult, salutul obișnuit al lui Pavel în scrisorile lui către biserici, ca și pentru indivizii cărora el le scria, este „har și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos.” În fiecare din salutările lui el nu menționează nici odată pe Duhul Sfânt. (Același lucru se poate spune și despre Petre în salutările din amândouă scrisorile sale).

Aceeași salutare, cu mici variații, apare în fiecare scrisoare care poartă numele lui Pavel (Romani 1:7; 1 Corinteni 1:3; 2 Corinteni 1:2; etc.). Duhul Sfânt este întotdeauna lăsat afară din aceste salutări – o scăpare din vedere de necrezut și inexplicabilă dacă într-adevăr ar fi fost o persoană sau entitate co-egală cu Dumnezeu Tatăl și Hristos.

Aceasta este încă mult mai surprinzător când considerăm că congregațiile cărora le scria Pavel aveau mulți membri ne-evrei cu un trecut politeist și care se rugaseră mai înainte la multe zeități. Scrisorile lui Pavel nu înregistrează nici o încercare din partea lui să explice Trinitatea sau Duhul Sfânt ca o persoană divină egală cu Dumnezeu Tatăl sau Isus Hristos.

În toate scrierile lui Pavel, numai în 2 Corinteni 13:14 este Duhul Sfânt menționat împreună cu Tatăl și Hristos, și acolo numai în legătură cu „împărtășirea Sfântului Duh” în care credincioșii împărtășesc – dar nu în vreun fel de declarație teologică despre natura lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu, zice Pavel, este agentul unificator care îi pune împreună în tovărășie divină, dreaptă, nu numai unii cu alții dar și cu Tatăl și Fiul.

Totuși aici, de asemenea, Spiritul lui Dumnezeu nu este menționat ca o persoană. Notează că împărtășirea noastră este *a* Sfântului Duh, nu *cu* Sfântul Duh. După cum 1 Ioan 1:3 ne spune, „părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” Duhul Sfânt nu este menționat.

Pavel declară explicit că „nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl...și un singur Domn, Isus Hristos...” (1 Corinteni 8:6). El nu menționează Duhul Sfânt ca o persoană divină.

Alte perspective biblice

Isus, de asemenea, nu a vorbit niciodată de Duhul Sfânt ca de o a treia persoană divină. În loc, în numeroase pasaje. El a vorbit numai despre relația dintre Dumnezeu Tatăl și El (Matei 26:39; Marcu 13:32; 15:34; Ioan 5:18, 22; etc.). Duhul Sfânt ca o persoană este vădit absent din învățăturile lui Hristos în general. De interes special în acest sens sunt multele Lui declarații despre Sine și Tatăl, în special când El nu face declarații asemănătoare despre Sine și Duhul Sfânt.

Noi ar trebui să considerăm de asemenea că, în viziunile tronului lui Dumnezeu înregistrate în Biblie, deși Tatăl și Hristos *sunt* văzuți, Duhul Sfânt nu este *niciodată* văzut (Faptele Apostolilor 7:55-56; Daniel 7:9-14; Apocalipsa 4-5; 7:10). Isus este menționat în mod repetat că este la mâna dreaptă a lui Dumnezeu, dar nu este nimeni menționat să fie la mâna stângă a Tatălui. Nicăieri în Scripturi nu sunt trei persoane divine descrise împreună.

Chiar și în ultima carte a Bibliei (și ultima care a fost scrisă), Duhul Sfânt este absent din paginile ei ca o persoană divină. Cartea descrie „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1) în care „cortul lui Dumnezeu [este] cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei” (versul 3). Hristos, Mielul lui Dumnezeu, este de asemenea prezent (versul 22). Duhul Sfânt, totuși, este absent din nou

– o altă scăpare din vedere inexplicabilă dacă acest Duh este a treia persoană a unui Dumnezeu Triun.

Este clar, din evidența aflată în Biblie, că Duhul Sfânt nu este o persoană a unei presupuse Trinități. Este regretabil că doctrina nebiblică a Trinității acoperă învățăturile scripturale că Dumnezeu este o familie – o familie care, cum vom vedea, reprezintă destinul nostru final!

Înțelegând „Chipul lui Dumnezeu”

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Genesa 1:27).

Scopul vieții omenești este gravat indelebil în primul capitol al Bibliei, unde omul este menționat pentru prima oară: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Genesa 1:26).

Dumnezeu a creat fiecare specie a regnurilor vegetal și animal „după soiul lor” (versurile 11-12, 21, 24-25), dar ființele omenești, cum versul 26 în esență ne spune, au fost modelate după felul lui Dumnezeu. Figura lui Dumnezeu este ce face pe om unic între toate creațiile Lui fizice. Aceasta este ce face bărbații, femeile și copiii să fie cu adevărat ființe omenești.

Creatorul nostru mai întâi a declarat mărețul Lui scop, și după aceea l-a adus l-a împlinire: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Genesa 1:27). Capitolul 1 pune accentul pe scopul fundamental al vieții omenești, în timp ce capitolul 2 așează amănuntele importante. Aceste două capitole de început sunt complementare.

Creat pentru a conduce

După ce inițial a declarat planul Lui de capo d’operă de a face omenirea în imaginea Sa, Creatorul a spus, „el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul...” (versul 26).

Atunci, după ce a creat două ființe omenești (bărbat și femeie) în imaginea Lui proprie, El a enunțat din nou scopul Lui și a făcut-o limpede că progeniturile lor sunt o parte integrală din acest proiect, „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (versul 28).

Dumnezeu a creat familia umană ca să crească și să se extindă până la punctul că eventual ar popula întregul pământ. Scopul dezvăluit inițial omenirii a fost ca să guverneze peste întreaga creație fizică – și pe termen lung – cu mult mai mult decât numai acest bun pământ verde. Dumnezeu guvernează ceea ce creează, și scopul final al vieții omenești implică co-conducător în familia divină.

Dar noi începem încet. Mai întâi învățăm să conducem și să ne disciplinăm pe noi înșine. După aceea învățăm să cooperăm cu alții și să administrăm corect ceea ce circumstanțele noastre ne-au oferit. (Pentru o înțelegere mai bună a acestui subiect vital, cere broșura gratis *Făcând viața să lucreze* [Making Life Work]).

Ce este chipul lui Dumnezeu?

Biblia nu definește ce înseamnă „chipul lui Dumnezeu.” Într-un sens este un mister, și totuși misterele și secretele cheie din Biblie pot fi descifrate pentru acei pe care îi cheamă Dumnezeu, pentru că El le dezvăluie lor adevărul Lui.

După cum a spus Isus, „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și *le-ai descoperit pruncilor*” (Matei 11:25). Adevărul lui Dumnezeu vine prin revelație dela El, nu prin înțelepciune omenească. Totuși anumite principii de bun simț ne ajută să înțelegem Biblia mai bine.

După cum am menționat mai înainte, noi pricepem pasajele Biblice cel mai bine când le studiem în contextul lor. Genesa 5 menționează din nou *asemănarea* și *chipul* lui Dumnezeu. Cum citim versurile de deschidere, noi începem să discernem înțelesul lor mai larg. „Iată cartea neamurilor lui Adam. În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după *asemănarea* lui Dumnezeu. I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat, și le-a dat numele de „om,” în ziua când au fost făcuți” (Genesa 5:1-2).

Omenește, genealogia din Genesa 5 se extinde prin veacuri dela Adam la Noe și cei trei fii ai lui – mai mult de 1600 de ani. Dar în realitate a început cu Creatorul Însuși. În genealogia din Luca, el se referă la Adam ca „Fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:28)

După cum a explicat Pavel, „suntem de neam din Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 17:29). Noi provenim din Dumnezeu, *nu* în acelaș mod în care animalele pământului și creaturile mării au fost create. Ele nu au fost făcute în imaginea lui Dumnezeu. Noi ființele omenești am fost! Clarificând acest punct Dumnezeu a accentuat termenul alternativ „*asemănător*.” Dar ce înseamnă aceasta?

Din nou contextul vine în ajutor. Acesta este poate cel mai important principiu guvernând studiile biblice și cu ușurință cel mai abuzat. Continuând genealogia: „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam [omul dintâi, 1 Corinteni 15:45] a născut un fiu *după chipul și asemănarea sa*, și i-a pus numele de Set” (Genesa 5:3).

În context cu versurile 1 și 2 ce concluzii putem noi trage din declarația din versul 3? Este rezonabil să presupui că deși Dumnezeu este spirit în loc de carne (Ioan 4:24), omul poartă asemănare considerabilă cu Creatorul Lui, întocmai cum fiul lui Adam i s-a asemănat *lui [Adam]*.

Cum suntem noi făcuți după chipul lui Dumnezeu?

Sunt oamenii, femeile și copiii, făcuți în chipul lui Dumnezeu și în alte feluri? Consideră însăși darul vieții omenești. Creatorul a insuflat în nările omului suflarea vieții (Genesa 2:7). Spațiul dintre viață și ne-viață este evident enorm.

Cât de mare este abisul dintre cunoștința omenească și cea animală a lumii? Consideră capacitatea înăscută să imaginezi, să gândești succesiv în cuvinte și imagini. Puterea de imaginat și gândire abstractă a omului, deși adesea greșit folosite, sunt reflecții importante ale noastre, noi fiind făcuți în chipul lui Dumnezeu. Creatorul nostru imaginează, și noi imaginăm. Dumnezeu a zis în timpul Turnului Babel, „iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedeca să facă tot ce și-au pus în gând” (Genesa 11:6). Ce mărturie de necrezut pentru potențialul nostru omenesc direct dela Creatorul Însuși!

Limbajul și abilitatea de a comunica cu alții sunt alte aspecte vitale ale imaginii lui Dumnezeu. Dar oamenii, femeile, băieții și fetele au această capacitate pentru limbaj într-un mod foarte deosebit. Adam și Eva le-au posedat când au fost creați.

Scrie Steven Pinker, autorul *Instinctul Limbii* [The Language Instinct]: „Limbajul nu este o invenție culturală mai mult decât este postura verticală...Limbajul este un talent splendid unic pentru Homo Sapiens...Complexitatea limbajelor din punctul de vedere al

omului de știință este parte din dreptul nostru biologic câștigat prin naștere” (1994, pp. 18-19).

Atât de mare a fost talentul lingvistic și capacitatea intelectuală al lui Adam că el a putut să numească toate animalele, presupus cu nume care nu fuseseră concepute mai înainte (Genesa 2:19). Teoria evoluției tipic descrie omul la început ca nimic mai mult decât un mormăitor primitiv. Cât de departe de adevărul lui Dumnezeu!

Primii noștri părinți au înțeles principiul de cauză și efect – consecințele probabile ale acțiunilor prezente. Deși șarpele a dat informații letale Evei, ea a fost foarte capabilă să judece consecințele posibile ale acțiunilor viitoare. Ea a judecat că luând din fructul oprit ar face-o pe ea înțeleaptă ca Dumnezeu și ar putea să trăiască pentru vecie.

Ce i-a lipsit Evei a fost percepția morală ca să gândească complet implicațiile acțiunilor ei, în special cum aveau să-l afecteze pe Adam și pe urmașii ei.

Încă în chipul lui Dumnezeu?

Mulți dintre noi cunosc evenimentele tragice care au început în Eden – cum Adam și Eva au păcătuit și au fost dați afară din grădină și cum încălcarea legii lui Dumnezeu a continuat să se multiplice în cursul veacurilor până când numai un singur om drept, patriarhul Noe, a fost lăsat pe pământ.

Păcatul universal, aflăm din Biblie, aduce distrugere universală. Așa că numai Noe și cu familia sa au fost salvați din Potop construind și intrând în Arcă conform instrucțiunilor lui Dumnezeu. Creatorul nostru a hotărât să înceapă din nou cu Noe și urmașii lui. Dar ca o precauție ca să limiteze predilecția omului pentru comportare violentă, Dumnezeu a instituit pedeapsa capitală – să fie administrată cu anumite restricții care au fost mai târziu amplificate când legea a fost codificată formal (Genesa 9:5).

Consideră cadrul acestei dispoziții. După judecata Potopului, Dumnezeu a reînnoit rasa omenească (versul 7), și o epocă nouă a început în curând în istoria omenirii. În acest moment Dumnezeu a reamintit omului de moștenirea de necrezut pe care i-a dat-o El: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; *căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui*” (versul 6).

Cât de decăzută a devenit comportarea omului, Dumnezeu totuși crease oamenii, femeile și copiii, în imaginea și chipul Lui propriu – și la timpul potrivit avea să îndeplinească planul Lui măreț de salvare. În ochii lui Dumnezeu, răscumpărarea omului prin sacrificiul lui Hristos era ca și făcută. Apocalipsa 13:8 zice că „Mielul, Isus, care a fost înjunghiat dela întemeierea lumii” (compară cu 1 Petru 1:20), chiar dacă evenimentul actual nu avea să aibă loc decât cu mii de ani mai târziu.

Deși omenirea nu s-a ridicat la nivelul moștenirii glorioase a imaginii lui Dumnezeu și s-a dovedit cu mult mai joasă de standardele Lui („căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” Romani 3:23), Creatorul nostru nu va fi oprit de la planul Lui măreț pentru omenire.

Împărtășind Natura Divină

...El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești...” (2 Petre 1:4).

În capitolele anterioare am examinat scripturi care discută descriția biblică a însăși naturii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nici o informație nu are valoare permanentă dacă nu este pusă în folosință. Știind și crezând că Dumnezeu există are puțină valoare dacă noi continuăm să ne comportăm ca și cum El nu ar exista. După cum Cuvântul Lui ne spune, „dar și dracii cred...și se înfioară!” (Iacov 2:19).

Hai să ne concentrăm acum pe un alt aspect crucial al povestirii – cum face Dumnezeu legătura cu creația Lui omenească și ce vrea El ca noi să realizăm spiritual cu ajutorul Lui.

Amintește-ți că Isus este Mijlocitorul între Dumnezeu Tatăl și om precum și Căpetenia mântuirii noastre (Evrei 2:10). El este Acela pe care Tatăl L-a numit să ne ajute să umplem spațiul de caracter dintre slăbiciunea umană și extraordinara perfecție existentă în El. Nouă ni se spune să devenim perfecți „fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru crește este desăvârșit” (Matei 5:48). Noi suntem încurajați să atingem imaginea Lui de maturitate spirituală.

Noi trebuie ca în cel mai complet sens să devenim „părtașii firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4) astfel că comportarea noastră personală reflectă *caracterul lui Dumnezeu Însuși*. Aceasta afectează însuși scopul existenței noastre.

Imaginea lui Dumnezeu în Noul Testament

Genesa 9:6 dovedește adevărul că bărbații, femeile, băieții și fetele au continuat în imaginea lui Dumnezeu chiar și după ce păcatul intrase în lumea omului. Câteva milenii mai târziu Apostolii lui Hristos au confirmat această învățătură biblică

Scripturile Noului Testament reafirmă că ființele omenești sunt încă în imaginea și asemănarea lui Dumnezeu (Iacov 3:9; 1 Corinteni 11:7). Dar, chiar mai important pentru salvarea noastră, Isus însuși este „chipul Dumnezeului celui nevăzut” (Coloseni 1:15; compară 2 Corinteni 4:4). De când păcatul a afectat profund imaginea lui Dumnezeu în noi, creația de spirituală asemănare – caracterul – a lui Dumnezeu trebuie obținută prin Isus Hristos.

Hristos, drept și fără de păcat, justifică pe oamenii care au păcătuit și și-au atras pedeapsa cu moartea asupra lor (Romani 6:23). Pavel ne spune că noi, „cari odinioară eram străini și vrăjmași prin gândurile și faptele noastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără de prihană

și fără vină; negreșit dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință...” (Coloseni 1:21-23).

Pas cu pas

Deși noi am căzut cu mult mai jos de marele nostru potențial, Hristos – care este cu mult mai mult „imaginea lui Dumnezeu” decât suntem noi – prevede un mijloc pentru noi ca să fim împăcați cu Tatăl. Acesta este singurul mod în care noi am putea atinge scopul enorm al reflectării caracterului lui Dumnezeu în viețile noastre.

Mântuirea este un proces. Noi realizăm progres spiritual câte un pas, câte un pas. Primul pas este pocăința adevărată, pornită din inimă – părerea de rău pentru păcatele noastre, acceptând complet sângele lui Hristos ca plată pentru încălcările noastre împotriva legii spirituale a lui Dumnezeu.

Marele pas următor este botezul, urmat de primirea Duhului Sfânt prin punerea mâinilor de către preoții lui Dumnezeu. Acesta constituie un început formal de viață Creștină de a birui păcatul cu ajutorul Preotului Mare, Isus Hristos. De atunci încolo, cu previziunea că noi urmăm exemplul lui Hristos și învingem natura noastră umană, noi suntem destinați să atingem țelul nostru de mântuire ultimă în Împărăția lui Dumnezeu. (Pentru mai multe informații asupra acestor pași spirituali importanți, te rugăm să ceri broșurile noastre gratuite *Transformând viața ta: Procesul de conversie, Drumul spre viața vecinică* și *Poți avea credință vie* [Transforming your life: The process of Conversion, The Road to Eternal Life, You Can Have Living Faith].

Dacă noi facem acești pași, atunci continuăm să creștem în har și cunoștință, îndurând în credință până la sfârșit, când Dumnezeu va face pasul final prin învierea noastră în viața veșnică. Pavel explică, „Căci dacă moartea a venit prin om [Adam], tot prin om [Isus Hristos] a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” (1 Corinteni 15:22-23).

Ființele omenești în carne sunt incomplete, o specie neterminată. Totuși, viața veșnică este a noastră numai dacă noi devenim convertiți și continuăm să mergem înaintea tronului harului să căutăm ajutorul spiritual de care avem nevoie cu disperare. Avocatul nostru și Marele Preot este întotdeauna acolo să ne ajute când noi ne împiedicăm sau cădem în drum (1 Ioan 1:7-9; 2:1-2). Nici o ființă omenească nu poate obține salvarea fără aplicarea continuă a grației lui Dumnezeu prin sacrificiul ispășitor al lui Hristos.

Deși El ne-a creat ca ființe fizice, de carne și sânge, Dumnezeu ne-a făcut cu potențialul de a deveni în final duhuri cum este El duh. Biblia o spune. Pavel continuă: „De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam [Hristos] a fost făcut un *duh* dătător de viață...Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea [Hristos] este din cer...Și după cum am purtat chipul celui pământesc, *tot așa vom purta și chipul Celui ceresc*” (1 Corinteni 15:45-49).

Mai mult, Hristos, după cum am văzut, poartă imaginea Tatălui. Astfel noi vom fi ființe de același fel ca Tatăl și Fiul, nu numai ființe spiritual create ca îngerii, dar duhuri născute, ființe *divine* care sunt parte din *Elohim*, familia lui Dumnezeu conducătoare a universului!

Când noi înțelegem Scripturile cum trebuie, vedem acest adevăr minunat mereu, mereu în paginile Bibliei. Dumnezeu a promis că adevărații Creștini vor obține însăși imaginea Sa în sensul absolut. Această promisiune este reluată felurit în multe locuri din Noul Testament, dar puține sunt mai încurajatoare ca Romani 8:29: „Căci pe aceia, pe cari i-a cunoscut mai dinainte [Dumnezeu Tatăl], *i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.*”

Hristos este Căpetenia mântuirii noastre. El a mers înainte. El cunoaște calea. El garantează că mulți i se vor alătura Lui în gloria divină. Dar noi înșine trebuie să facem orice efort ca să asigurăm că facem sigură chemarea și alegerea noastră personală.

Hristos: Un Preot Mare Milostiv

Ce face Isus Hristos în acest moment? Care este unul dintre rolurile Lui cele mai importante? Cum îi servește El pe frații și surorile Lui pe pământ?

Amintește-ți că Hristos este Mijlocitorul între Dumnezeu și om (1 Timotei 2:5). Una dintre temele majore ale cărții Evrei este să arate cum își face Hristos rolul Lui sacru ca Mare Preot al nostru – cum să ducă pe mulți fii [fiice] la slavă” (Evrei 2:10).

Mulți în Creștinism depind de „grația” falsă că este numai o licență să păcătuiască – neînsoțită de adevărată pocăință, supunere și de învingere. În aparență mulți nu știu nimic sau prea puțin despre rolul prezent al lui Hristos ca milostivul nostru Preot Mare.

Scripturile de bază

„Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile [Cuvântul s-a încarnat], ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu [Tatăl], un mare preot milos, și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17).

Păcatul a dăunat serios rasa omenească. „Păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Păcatul ne separă de Dumnezeu (Isaia 59:1-2) și amenință răsplata noastră veșnică. Este dușmanul implacabil al fiecărei ființe omenești și trebuie învins. Aceasta nu este ușor și nu a fost nici odată.

Dar Hristos știe cum este să ai natura omenească, să fii ispitit să păcătuiești, să fii ispitit să încalci legea spirituală a lui Dumnezeu. „Și prin faptul că EL însuși a fost ispitit în ceea

ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

Hristos a făcut tot ceea ce a fost necesar ca să reziste atracției carnale și ispitelor păcatului. El s-a rugat și a postit, dar cel mai mult El a depins continuu și a privit către Tatăl pentru ajutor.

Neîncălcând nici odată legea lui Dumnezeu, „El a osândit păcatul în firea pământească” (Romani 8:3). Prin contrast, păcatul ne-a întinat, și unul dintre scopurile noastre principale ca Creștini este să învățăm să învingem mrejele sale. Totuși noi nu putem face aceasta separați de Mântuitorul nostru, care ne-a spus, „...despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5).

Notează Evrei 4:14-16: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu -- să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem, un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.”

Hristos este autorul și căpetenia mântuirii noastre. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească [cu Tatăl] pentru ei” (Evrei 7:25). Hristos stă la dreapta Tatălui „ca să Se înfățișeze, acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24).

Ce să facem când păcătuim

Creștinii trebuie să se străduiască împotriva păcatului și să învețe să-l cucerească cu ajutorul și prin intervenția lui Hristos. Dar este nevoie de o viață întreagă de străduință, marcată de mai multe insuccese de cât am fi dispuși să recunoaștem. Psalmul 130 întreabă, „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (versul 3).

Apostolul Ioan ne încurajează enorm cu aceste cuvinte: „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat [nimic ce trebuie să învingem], ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. *Dacă ne mărturisim păcatele* [lui Dumnezeu], El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:7-9). Un proverb biblic zice: „cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică” (Proverbe 24:16).

Cu toate acestea, acest adevăr minunat nu este o licență pentru noi ca să păcătuim. Ioan ne avertizează: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca

să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, cel neprihănit” (1 Ioan 2:1).

Aici Ioan exprimă același adevăr de bază ca și în cartea Evrei – un adevăr în bună parte pierdut majorității Creștinătății. Cineva rareori aude de el din amvoanele bisericilor. Mulți nu au nici o idee despre ce este păcatul. Alții nu vor să discute păcatul pentru că îi face pe oameni să se simtă prost. Trist, mulți dintre Creștini presupun greșit să fie numai o celebrare a ceea ce a făcut Hristos pentru noi – ne-a salvat de păcatele noastre, -- fără nici o nevoie ca noi să învingem păcatul cu ajutorul lui Dumnezeu.

Pavel reafirmă adevărul minunat că „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34). Amândoi, Tatăl și Fiul sunt amestecați activ în împlinirea scopului Lor de *a aduce pe alții în familia divină*. Este destinul tău. Te vei pocăi și vei accepta această chemare minunată? Sau te vei agăța de niște concepții istorice demonstrate a fi false în lumina Cuvântului lui Dumnezeu? Alegerea este a ta.

Natura și Caracterul lui Dumnezeu

În orice discuție despre cine și ce este Dumnezeu, noi nu trebuie să pierdem din vedere cel mai important adevăr despre Dumnezeu – că Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos Fiul sunt Ființe de o dragoste infinită. Ioan a însumat perfect caracterul și natura Lor divină când a scris „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8, 16).

Dragostea lui Dumnezeu este altruistă, revărsarea de grijă pentru binele altora. Când El și-a arătat gloria lui Moise, Dumnezeu s-a dezvăluit ca „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu

plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exodul 34:6-7).

Dragostea este fundația caracterului și legii lui Dumnezeu. Este baza a tot ceea ce Dumnezeu a dezvăluit omenirii în Sfintele Scripturi (Matei 22:35-40). Pavel a numit dragostea cel mai mare atribut Creștin (1 Corinteni 13:13). Este primul aspect al fructelor Duhului lui Dumnezeu pe care el îl menționează (Galateni 5:22). Dragostea

este legătura perfecțiunii, legând totul împreună în unitate perfectă (Coloseni 3:14). Este satisfacerea legii divine a lui Dumnezeu (Romani 13:10).

Această calitate uimitoare a dragostei dumnezeiești include dragostea pentru dușmani (Matei 5:44-45; Luca 6:35).

În momentul pocăirii, noi putem începe să arătăm acest fel de dragoste prin Duhul Sfânt. Dumnezeu vrea ca noi să învățăm să gândim cum gândește El și să facem cum face El.

În practicarea acestui fel de dragoste, noi exprimăm imaginea lui Dumnezeu (reflectând caracterul Lui), deși noi suntem încă oameni. Pavel ne încurajează să „aveți în voi gândul

acesta, care era și în Isus Hristos” (Filipeni 2:5), care a personificat perfect dragostea lui Dumnezeu, până la punctul de a-și da viața Lui proprie pentru noi.

Unul dintre pasajele cele mai cunoscute ale Bibliei ne spune că, „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine va crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3:16). Dumnezeu nu numai că vrea să ne acorde darul fără preț al vieții veșnice, El vrea să împartă cu noi toate lucrurile în familia Lui divină (Evrei 2:6-8; Romani 8:16-17). Continuă, Scripturile ne dezvăluie că Dumnezeu personifică perfect dragostea.

Ajungând destinul nostru fantastic

„Noul om” al inimii și minții interioare trăiește spiritual acum în imaginea lui Dumnezeu (Efeseni 4:22-24; Coloseni 3:10). Această transformare interioară ne va conduce eventual la schimbarea finală și completă în imaginea întregă a lui Dumnezeu. Totuși, nimeni nu poate realiza singur această transformare de caracter. „...Căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 5:15). Imaginea spirituală a lui Dumnezeu poate fi reînnoită în noi numai prin prezența vie a lui Hristos în viețile noastre.

În unul dintre cele mai inspirate pasaje din Noul Testament, Pavel a scris: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gălățeni 2:20).

Viață abundentă, veșnică în Împărăție ca parte din familia lui Dumnezeu este destinul nostru final. Aceasta este ce face posibil Hristos (Ioan 10:10). De aceea ne-a creat Dumnezeu în imaginea Lui. De aceea este atât de important să înțelegem adevărul despre natura Creatorului nostru.

Ioan a scris, „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubitorilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El [Hristos], vom fi ca EL, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:1-2).

În sfârșit, Pavel de asemenea ne spune foarte clar că credincioșii sunt „copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8:16-17). El explică cum că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (versul 18).

Cu alte cuvinte, zice Pavel, în înviere credincioșii vor fi pe același plan de existență ca Dumnezeu și Hristos – fiind transformați în același fel de ființe ca și Ei. De necrezut, acesta este uimitorul potențial destin pentru întreaga omenire, și, deși noi vom număra milioane, chiar bilioane, noi vom fi legați împreună ca unul. Pentru că în acel moment memorabil noi

toți vom împărtăși din natura divină în cel mai absolut sens – fiind membri divini ai însăși familiei lui Dumnezeu pentru eternitate!

Răspunsuri în Profunzime la Întrebări Cruciale

Dacă ai terminat de citit această broșură, ai fost probabil surprins, poate chiar șocat, de unele dintre lucrurile pe care le-ai descoperit. Totuși în multe feluri această broșura abia zgârie suprafața a ceea ce dezvăluie Biblia în multe subiecte.

Noi am atins multe subiecte care sunt de importanță vitală ca să înțelegi corect scopul lui Dumnezeu pentru omenire și pentru tine. Noi am preparat multe alte broșuri, complet cercetate, în profunzime, care acoperă multe din temele discutate în această broșură dar mult mai detaliat. Nu presupune că tot ceea ce ai auzit sau ai fost învățat vre-o dată este corect. După cum ai văzut din această broșură, unele învățături obișnuite nu concordă cu Scripturile.

Ai nevoie să descoperi pentru tine însuși ce spune Biblia în realitate. Nu ne crede pe noi pe cuvânt ci caută în paginile propriei tale Biblii și dovedește-ți ție însuși ce te învață cu adevărat.

Toate broșurile sunt gratuite, de cerut, când contactezi unul dintre birourile noastre sau vizitezi locul nostru pe Web la www.gnmagazine.org sau le poți coborî depe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm. Ca întotdeauna, nu există nici o cheltuială sau obligație și nimeni nu te va deranja vre-o dată.

- Ca să afli mai mult despre extraordinarul scop al vieții omenești și cum este dezvăluit el în Scriptură, cere copia gratuită **Care este Destinul Tău?** [What is your Destiny?]
- Pentru mai multă informație despre pocăință și procesul de convertire – și de ce Dumnezeu le cere înainte ca El să ne dea darul vieții eterne – cere copia gratuită a broșurilor **Transformându-ți Viața** [Transforming your Life] și **Calea spre viața veșnică** [The Road to Eternal Life].
- Există Dumnezeu? Cum poți fi sigur? Care este dovada existenței Lui? Dar despre evoluție – nu este un fapt științific dovedit? Să citești cu siguranță **Întrebarea Finală a Vieții: Există Dumnezeu?** [Life's Ultimate Question: Does God Exist?] și **Creație sau Evoluție: Are Importantă ce Credem?** [Creation or Evolution: Does It Really Matter What You Believe?].
- Dece sunt atât de multe biserici, fiecare proclamând un set diferit de doctrine? Cum poți găsi Biserica adevărată pe care Isus a promis că o va clădi? Cere **Biserica Clădită de Isus** [The Church Jesus Built] ca să descoperi răspunsul.
- Biblia discută o mulțime despre credință. Dar ce este ea? Cum o poți avea? Cum o poți clădi? Vei afla cu mult mai mult din broșura **Poți avea o Credință Vie** [You Can Have Living Faith].
- Care este adevărata evanghelie predicată și poruncită de Isus Hristos Bisericii Sale s-o proclame lumii? Care este „evanghelia diferită” despre care a avertizat Apostolul Pavel pe membrii Bisericii să nu o accepte? Este posibil ca majoritatea Creștinătății acceptă și învață o evanghelie diferită decât cea învățată de Hristos? Cere copia gratuită **Evanghelia Împărăției** [The Gospel of The Kingdom] ca să afli adevărul din paginile Bibliei tale.

Toată literatura publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association], este dată gratis,

pentru cei ce o cer. Vizitează pagina noastră pe Web www.gnmagazine.org sau contactează oricare din birourile noastre publicate pe pagina următoare.

ADRESELE POȘTALE DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

States Unite United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibii: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands
Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laucala Beach Estate, Suva, Fiji
Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association], care are preoți și congregații în toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi, ca un martor, evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi vă invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Vești Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători pentru donațiile și zeciuele membrilor bisericii și a altor susținători care contribuie voluntar să susțină această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim acest mesaj de speranță cu alții sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații în întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată la înțelegerea și practica creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Preoții noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să iei legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să ia legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi calculatorul tău să intri la locația noastră pe Web www.gnmagazine.org care îți va da acces la informații generale, numere mai vechi de The Good News [Vești Bune], broșuri gratuite și multe altele.

De asemenea poți descărca orice broșură de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .